

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/247/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111203031
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1111203031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: B. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, XXX XX W., právne zastúpená: Mgr. Zuzana Zajíčková, advokát so sídlom Dostojevského rad 17, 811 09 Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, IČO: 30 416 094, so sídlom Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava, zastúpený advokátskou kanceláriou Bobák, Bollová a spol., s. r. o., so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 855 673, v konaní o náhradu funkčného platu, na odvolania žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. januára 2019 č. k. 11C 15/2011-341 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 79.530,98 eur brutto, v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v časti o náhradu funkčného platu, **p o t v r d z u j e .**
Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady funkčného platu sumu 79.530,98 eur brutto do 30 dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku pokiaľ ide o úrok z omeškania žalobu žalobkyne zamietol, v časti náhrady funkčného platu priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z priznanej sumy, žalobkyni uložil povinnosť vydať žalovanému bezdôvodné obohatenie v sume 8.165,08 eur netto do 60 dní od jeho právoplatnosti a žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti vydania bezdôvodného obohatenia nepriznal.

2. Vychádzal zo žaloby žalobkyne, ktorou sa proti žalovanému domáhala náhrady funkčného platu, ktorý by jej patril, ak by nedošlo k neplatnému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Uviedla, že pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa X.X.XXXX vo funkcii Q. H.. S účinnosťou od X.X.XXXX pôsobila vo funkcii E. H. a dňa XX.X.XXXX bola vymenovaná do štátnozamestnaneckého pomeru do dočasnej štátnej služby. Na základe rozhodnutia zo dňa XX.XX.XXXX bola vymenovaná do stálej štátnej služby a pôsobila vo funkcii X. H.. Rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého miesta zo dňa XX.XX.XXXX bola trvalo preložená na funkciu E. H., v ktorej pôsobila až do X.XX.XXXX, kedy jej bolo doručené rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.10.2009 (ďalej len zákon č. 312/2001 Z.z.) z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta. So skončením štátnozamestnaneckého pomeru nesúhlasila, preto sa proti uvedenému rozhodnutiu odvolala. O odvolaní rozhodol vedúci služobného úradu žalovaného rozhodnutím č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009 tak, že zamietol jej odvolanie a potvrdil rozhodnutie č. MVRR-2008/1445/71372 zo dňa 9.12.2008. Dňa 17.04.2009 podala na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru, kde bola vec vedená pod sp. zn. 2S/67/2009. V čase začatia konania sp. zn. 11C/15/2011

Krajský súd v Bratislave vo veci ešte nerozhodol, preto navrhla prerušiť konanie sp. zn. 11C/15/2011 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/67/2009. Od času odvolania zo štátnozamestnaneckého pomeru jej nebola pridelená práca a ani vyplácaný funkčný plat.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, považoval ju za predčasnú vzhľadom na prebiehajúce konanie na Krajskom súde v Bratislave. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 11C/15/2011-75 zo dňa 8.4.2013 prerušil konanie sp. zn. 11C/15/2011 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/67/2009 a pokračoval v konaní od 9.1.2015, kedy zistil, že dňa 8.1.2015 sa právoplatne skončilo konanie na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 2S/67/2009.

4. Žalobkyňa následne navrhla pripustiť zmenu žaloby tak, že sa od žalovaného domáha zaplata sumy 79.914,13 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 10,5 % ročne zo sumy 876,55 eur od 12.1.2009 do zaplata, vo výške 10 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.2.2009 do zaplata, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.3.2009 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.4.2009 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.5.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,8 eur od 12.6.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.7.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 € od 12.8.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.9.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,8 eur od 12.10.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.11.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.12.2009 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.292,08 eur od 12.1.2010 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.2.2010 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.3.2010 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.4.2010 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.5.2010 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.052,92 eur od 12.6.2010 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 709,45 eur od 12.6.2011 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.7.2011 do zaplata, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.8.2011 do zaplata, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.9.2011 do zaplata, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.10.2011 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.11.2011 do zaplata, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.12.2011 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.1.2012 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.2.2012 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.3.2012 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.4.2012 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.5.2012 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.6.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.7.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.8.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.9.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.10.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 € od 12.11.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.12.2012 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.1.2013 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.2.2013 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.3.2013 do zaplata, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.4.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.5.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.6.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.7.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.8.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.9.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.10.2013 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.11.2013 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.12.2013 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.300,66 eur od 12.1.2014 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.2.2014 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.3.2014 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.4.2014 do zaplata, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.5.2014 do zaplata, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.6.2014 do zaplata, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.7.2014 do zaplata, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.8.2014 do zaplata, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.9.2014 do zaplata, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.10.2014 do zaplata, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.11.2014 do zaplata, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.12.2014 do zaplata, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.323,54 eur od 12.1.2015 do zaplata, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 364,67 eur od 12.2.2015 do zaplata. Súd prvej inštancie zmenu žaloby pripustil na pojednávaní konanom dňa 18.5.2015 v prítomnosti oboch strán sporu. Následne žalobkyňa vzala žalobu späť v časti úrokov z omeškania za deň omeškania - 12. deň v tom - ktorom mesiaci za žalované obdobie s tým, že sa domáhala úrokov z omeškania od 13. dňa

v tom - ktorom mesiaci za žalované obdobie. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 11C/15/2011-231 zo dňa 16.9.2015 tomuto procesnému návrhu vyhovel.

5. Súd prvej inštancie najskôr vo veci skutkovo ustálil, že žalobkyňa pracovala u právneho predchodcu žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa X.X.XXXX. Deň nástupu do práce bol dohodnutý na X.X.XXXX, druh práce: zabezpečovanie personálnej agendy, pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy č. 10/220/1998 zo dňa X.X.XXXX žalobkyňa vykonávala od X.X.XXXX prácu v súlade s jej pracovnou náplňou v Odbore personálneho a sociálneho riadenia vo funkcii E. H.. Žalobkyňa bola dňa 28.6.2002 vymenovaná do štátnozamestnaneckého pomeru do dočasnej štátnej služby (rozhodnutie o vymenovaní do štátnej služby č. 1167/130/2002 zo dňa 28.6.2002) v organizačnom útvaru: osobný úrad. Po zložení skúšky bola vymenovaná do stálej štátnej služby a pôsobila vo funkcii X. H. (rozhodnutie č. MVRR-2004/7467/310 zo dňa 7.4.2004). Rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého miesta č. MVRR-2007-1489/1493 72 zo dňa 14.11.2007 bola trvalo preložená na funkciu E. H., X. platová trieda. Žalovaný dňa 9.12.2008 na osobnom pohovore žalobkyni doručil rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z. z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta v organizačnom odbore osobný úrad. Služobný úrad nemal pre žalobkyňu žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto za účelom jej trvalého preloženia. Žalobkyňa so skončením štátnozamestnaneckého pomeru nesúhlasila a proti rozhodnutiu č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 sa odvolala. Vedúci služobného úradu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR dňa 16.2.2009 rozhodol o zamietnutí odvolania žalobkyne a o potvrdení prvostupňového rozhodnutia č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru (rozhodnutie č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009).

6. Na základe uvedených rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru boli žalobkyni dňa 29.12.2008 vyplatené tieto sumy:

- náhrada vo výške 3-násobku jej funkčného platu z dôvodu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 € netto) podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2011 Z.z.-,
 - odchodné podľa § 105a zákona č. 312/2001 Z.z. a II. časti bodu č. 4 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa v štátnej službe pre rok 2008 vo výške 2-násobku jej funkčného platu v sume 2.520,- eur brutto (2.041,26 eur netto),
 - odmena podľa § 94 ods. 1 písm. d/ zákona č. 312/2001 Z.z. a III. časti, 51. 11 ods. 2 písm. a/ kolektívnej zmluvy pre zamestnancov v štátnej službe Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR vo výške 3-násobku jej funkčného platu v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 eur netto),
- spolu v sume 10.080,- eur brutto (8.165,08 eur netto).

7. Mal za preukázané, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/67/2009-66 zo dňa 2.3.2011 zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Sžo/4/2012 zo dňa 19.12.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-66 zo dňa 2.3.2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave v ďalšom konaní rozsudkom č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 zrušil rozhodnutia č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009 podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobkyni. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo/55/2013 zo dňa 26.11.2014 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 ako vecne a právne správny. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/55/2013 zo dňa 26.11.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní o náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru je týmito rozhodnutiami viazaný.

8. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ponúkol žalobkyni voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta listom zo dňa 4.2.2015, ktoré žalobkyňa listom zo dňa 11.2.2015 odmietla. Neponúkol jej štátnozamestnanecké miesto, na ktorom vykonávala štátnu službu pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ktoré bolo neskôr súdom zrušené ako nezákonné, pretože bolo zrušené. Preto jej ponúkol iné voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta (Š.Á. H. na X. H. Y. C., E. Y. Y. C. Ú., Š. H. na X. Ž. T. Y. T., E. Š. Ž. X., Š. H. na X. Q., E. X., Š. H. na E. O., Š. T. Y. T., E. Š. T. Y. T., Š. H. na E. O., Š. T. Y. T., E. C. O.). Žalovaný vyzval žalobkyňu ešte dvakrát, aby sa dostavila na miesto výkonu štátnej služby (listami zo dňa 26.5.2015 a 4.6.2015), žalobkyňa však na výzvy nereflektovala. Vo výzve zo dňa 26.5.2015 žalobkyni opäť ponúkol voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta. Žalobkyňa nereagovala ani na tieto výzvy a na miesto výkonu štátnej služby sa nedostavila. Z uvedeného dôvodu

sa dňa 15.6.2015 dohodli na skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. Žalobkyňa sa v konaní nedomáhala určenia neplatnosti dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 15.6.2015, preto sa ňou súd prvej inštancie bližšie nezaoberal a nezaoberal sa ani nárokmi v súvislosti s platným skončením štátnozamestnaneckého pomeru touto dohodou.

9. Súd prvej inštancie zistil, že funkčný plat žalobkyne v X. platovej triede v čase neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (T. XXXX) predstavoval mesačne sumu 1.260,04 eur, z toho tarifný plat v sume 559,98 eur, zvýšenie platovej tarify o 12% podľa § 82 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. v sume 67,38 eur, zvýšenie platovej tarify o 31% podľa § 159b ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. v sume 173,60 eur, osobný príplatok v sume 459,08 eur (oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. MVRR-05/546 zo dňa 10.1.2008). Funkčný plat žalobkyne s účinnosťou od 8.1.2015 predstavoval sumu 1.334,50 eur mesačne, z toho tarifný plat v sume 614,- eur, zvýšenie platovej tarify o 32% podľa § 84 ods. 1 písm. b) a ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z. v sume 196,50 eur, osobný príplatok v sume 459,50 eur a vyrovnanie podľa § 133 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. v sume 64,50 eur (oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. 180/2015/OÚ zo dňa 6.2.2015). Výplatným dňom bol 12.deň v kalendárnom mesiaci. Vychádzal z § 1 nariadenia vlády č. 440/2013 Z.z., podľa ktorého patrí štátnemu zamestnancovi od 1.1.2014 platová tarifa uvedená v prílohe. V X. platovej triede je to suma 604,50 eur, ako aj z § 1, § 2 nariadenia vlády č. 394/2014 Z.z. v zmysle ktorého patrí štátnemu zamestnancovi od 1.1.2015 do 30.6.2015 platová tarifa uvedená v prílohe č. 1 a od 1.7.2015 mu patrí platová tarifa uvedená v prílohe č. 2. V X. platovej triede je to suma 614,- eur (1.1.2015 do 30.6.2015) a suma 620,50 eur (od 1.7.2015).

10. Mal za preukázané, že žalobkyňa je od 19.6.2007 poberateľom starobného dôchodku v sume 392,82 eur, ktorý je zvýšený s účinnosťou od 1.7.2009 na sumu 417,38 eur (rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 5062191370 zo dňa 27.9.2007). Tiež zistil, že žalobkyňa bola od 26.5.2010 do 15.5.2011 práceneschopná a v tomto období jej vznikol nárok na nemocenské, ktoré jej vyplatila Sociálna poisťovňa.

11. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol pôvodne rozsudkom zo dňa 26.10.2015 č.k. 11C/15/2011-246, keď zistený skutkový stav právne posúdil podľa ust. § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z. o stálej štátnej službe alebo o dočasnej štátnej službe, § 44 uvedeného zákona, § 149 ods. 1, 2 uvedeného zákona a § 125 ods. 1 uvedeného zákona, s tým, že zákon č. 312/2001 Z. z. bol s účinnosťou od 01.11.2009 zrušený zákonom č. 400/2009 Z. z., ďalej podľa ust. § 222 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), podľa ust. § 55 zákona č. 400/2009 Z.z., § 120 uvedeného zákona a § 131 zákona č. 400/2009 Z.z.

12. V rámci odôvodnenia pôvodného rozsudku vydaného vo veci zhrnul, že žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného, keď funkčný plat v sume 79.914,13 eur si uplatňuje za obdobie od decembra XXXX do januára XXXX spolu s úrokmi z omeškania za každý mesiac tohto obdobia osobitne. Medzi stranami mal za nesporné, že predchodca žalovaného dňa X.XX.XXXX rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a) z.č. 312/2001 Z.z. (rozhodnutie č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008) a v ten istý deň rozhodnutie doručil žalobkyňi. O odvolaní žalobkyne proti tomuto rozhodnutiu v druhom stupni rozhodol vedúci služobného úradu ministerstva tak, že odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 (rozhodnutie č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009). Rovnako mal za nesporné, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/67/09 zo dňa 12.6.2013 zrušil prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne ako nezákonné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu potvrdil rozsudkom sp. zn. 2Sžo 55/2013 zo dňa 26.11.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015. Z uvedeného vyvodil, že až dňa 8.1.2015 bolo s konečnou platnosťou vyslovené, že žalovaný so žalobkyňou neplatne skončil štátnozamestnanecký pomer. Žalovaný listom zo dňa 4.2.2015 ponúkol žalobkyňi päť voľných vhodných štátnozamestnaneckých miest, ktoré žalobkyňa listom zo dňa 11.2.2015 odmietla. Žalovaný dňa 26.5.2015 a 4.6.2015 vyzval žalobkyňu, aby sa dostavila na miesto výkonu štátnej služby, no bezvýsledne. Nakoniec sa dohodli na skončení štátnozamestnaneckého pomeru dohodou zo dňa 15.6.2015, ktorej neplatnosť nenamieta ani jedna zo strán. Zistil, že v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalovaný dňa 29.12.2008 vyplatil žalobkyňi náhradu vo výške trojnásobku jej funkčného platu v sume 3.790,- eur brutto podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z., odchodné podľa § 105a zákona č. 312/2001 Z.z. a čl. II bodu 4 kolektívnej zmluvy vo výške dvojnásobku jej funkčného platu v sume 2.520,- eur brutto a odmenu podľa § 94 ods. 1 písm. d/ zákona č. 312/2001 Z.z. a tretej časti čl. 11 ods. 2 písm. a) kolektívnej zmluvy vo výške trojnásobku jej funkčného platu v sume 3.790,- eur brutto, teda spolu jej vyplatil 10.080,- eur brutto. Žalobkyňa odmietla túto sumu žalovanému vrátiť, pretože podľa nej ide o premlčaný nárok žalovaného,

ktorý si mal uplatniť najneskôr do 9.12.2010 (v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe), a už vtedy mal vedieť, že skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné.

13. Medzi stranami sporu považoval za spornú aplikáciu právneho predpisu pri vyplatení funkčného platu, teda či sa má za celé obdobie od decembra XXXX do januára XXXX aplikovať § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. alebo či za obdobie od 9.12.2008 do 31.10.2009 sa má aplikovať § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. a od 1.11.2009 do januára 2015 sa má aplikovať § 55 zákona č. 400/2009 Z.z. V tej súvislosti mal tiež za sporné, či za obdobie od 1.11.2009 do januára 2015 môže moderovať priznanú náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 79 ods. 2 ZP v spojení s § 120 zákona č. 400/2009 Z.z.

14. V rámci odôvodnenia pôvodného rozsudku vydaného vo veci súd prvej inštancie právne dôvodil, že v predmetnej veci malo prísť ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru za účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z. ku dňu X.XX.XXXX (rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa na Krajskom súde v Bratislave začalo za účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z. dňa 20.4.2009 (podaním návrhu na súd). Krajský súd však vo veci právoplatne rozhodol až za účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z. dňa 12.6.2013 rozsudkom č.k. 2S/67/09-110, ktorým zrušil obe rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009 ako nezákonné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu potvrdil rozsudkom sp. zn. 2Sžo 55/2013 zo dňa 26.11.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015. V prípade prelínania sa konania a rozhodovania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na správnom orgáne a súde medzi právnymi režimami upravenými zákonom č. 312/2001 Z.z. a zákonom č. 400/2009 Z.z., ktorým bol zrušený zákon č. 312/2001 Z.z., považoval za potrebné postupovať podľa prechodných ustanovení zákona č. 400/2009 Z.z.

15. Súd prvej inštancie uviedol, že je potrebné vychádzať z legislatívnej definície pojmu „konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru“ uvedenej v zákone č. 312/2001 Z.z. Konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru bolo upravené v zákone č. 312/2001 Z.z. v ustanoveniach § 125 až § 144. Konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 125 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z.). Veci týkajúce sa vzniku štátnozamestnaneckého pomeru boli upravené v § 14 až § 26, veci týkajúce sa zmeny štátnozamestnaneckého pomeru v § 27 až § 38 a veci týkajúce sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru boli upravené v ustanoveniach § 39 až § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. Zaoberal sa len skončením štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 39 až § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. v súvislosti s vyplatením náhrady funkčného platu, ktorá je predmetom preskúmaného konania. Konštatoval, že konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 125 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. sa vzťahuje na veci týkajúce sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia vyvodil, že nejde len o proces skončenia štátnozamestnaneckého pomeru ako taký, ale konanie sa týka aj ďalších vecí neoddeliteľne spojených so skončením štátnozamestnaneckého pomeru, keď zákonodarcia tento obsah konania vyjadril slovami veci týkajúce sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 125 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z.), s tým, že podľa súdu prvej inštancie môže ísť o veci týkajúce sa platného alebo neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Za vec týkajúcu sa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru považoval nepochybne aj náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru (§ 44 zákona č. 312/2001 Z.z.), keď napokon aj krajský súd a najvyšší súd preskúmavali zákonnosť rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa ustanovení zákona č. 312/2001 Z.z. a nie podľa zákona č. 400/2009 Z.z. Súd prvej inštancie zastal názor, že zákon č. 400/2009 Z.z. v ustanovení § 131 obsahuje prechodné ustanovenia upravujúce situáciu, keď správny orgán rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru za účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z. a súd v súdnom preskúmaní konaní o žalobe rozhodol až za účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z. Dospel k záveru, že stále ide o štátnozamestnanecký pomer a veci s ním súvisiace (náhrada funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru), ktorý sa mal skončiť podľa zákona č. 312/2001 Z.z., a v súdnom preskúmaní konaní sa riešila len otázka jeho zákonnosti k času 9.12.2008, teda za účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z.

16. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku konštatoval, že Najvyšší súd SR a Krajský súd v Bratislave rozhodli, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu X.XX.XXXX bolo nezákonné, preto mu odo dňa X.XX.XXXX až do opätovného zaradenia do štátnej služby patrí náhrada

funkčného platu podľa § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. v spojení s § 131 zákona č. 400/2009 Z.z. (ktoré to expressis verbis upravuje). Vzhľadom na existenciu prechodného ustanovenia nevzhliadol žiaden zákonný dôvod, aby sa od 1.11.2009 pri náhrade funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru muselo postupovať podľa § 55 zákona č. 400/2009 Z.z., pričom podľa zákona č. 312/2001 Z.z. (§ 149) nie je možná moderácia priznanej náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru pre absenciu odkazu na § 79 ZP.

17. Poukázal na judikatúru R 90/1970 (mutatis mutandis), podľa ktorej náhrada funkčného platu nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu služobný úrad znemožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal po zložení sľubu podľa zákona č. 312/2001 Z.z. a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči služobnému úradu, ktorý neplatne skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobkyňou.

18. Zaujal právny názor, že konanie o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru je vždy jediným uceleným konaním, a to aj vtedy, ak zamestnanec zvolí spôsob uplatnenia nároku netradične, napr. aj osobitne za každý mesiac splatnosti mzdy samostatnou žalobou (stanovisko Najvyššieho súdu ČR zo dňa 9.6.2004 sp. zn. Cpjn 4/2004, ku ktorému sa pripojil aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 7 Cdo 160/2011 zo dňa 10.10.2012). Žalobkyňu považoval za opätovne zaradenú do štátnej služby dňom, kedy jej žalovaný prvýkrát ponúkol voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta - 4.2.2015, ktoré však odmietla. Žalobkyňa žiada priznať náhradu funkčného platu len do januára 2015, preto sa súd prvej inštancie už obdobím od 1.2.2015 do 4.2.2015 osobitne nezaoberal. Žalobkyňa bola v období od 26.5.2010 do 15.5.2011 práceneschopná, preto dospel k záveru, že za toto obdobie jej náhrada funkčného platu nepatrí, pretože jej Sociálna poisťovňa vyplatila nemocenské a v tom prípade nemá nárok na poskytnutie náhrady mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP (R 90/1970).

19. Súd prvej inštancie v pôvodnom vo veci vydanom rozsudku vyslovil, že žalobkyni za december 2008 (od 10.12.2008 do 31.12.2008) patrí náhrada funkčného platu v sume 876,55 eur, od januára 2009 do decembra 2009 v sume po 1.292,08 eur mesačne, od januára 2010 do apríla 2010 v sume po 1300,66 eur mesačne, od júna 2011 do decembra 2013 v sume po 1300,66 eur mesačne, za máj 2010 v sume 1.052,92 eur (za 17 dní), za máj 2011 v sume 709,45 eur (za 12 dní), od januára 2014 do decembra 2014 po 1.323,54 eur mesačne a za január 2015 (od 1.1.2015 do 8.1.2015) v sume 364,67 eur, keď ide o funkčný plat žalobkyne vyplývajúci z oznámenia o výške a zložení funkčného platu č. MVR- 08/546 zo dňa 10.1.2008 so zohľadnením jeho zvýšenia podľa § 82 ods. 3 a § 159b ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. za každý rok odbornej praxe a podľa § 84 ods. 1 písm. b/, ods. 3 a § 133 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. za každý rok odbornej praxe a vyrovnanie funkčného platu v porovnaní so zákonom č. 312/2001 Z.z. so zohľadnením jeho valorizácie podľa nariadení vlády SR č. 440/2013 Z.z. a č. 394/2014 Z.z. Spolu náhradu funkčného platu za obdobie od 10.12.2008 do 8.1.2015 ustálil na sumu 79.914,13 eur brutto.

20. Podľa pôvodného názoru súdu prvej inštancie bolo z takto vypočítanej sumy náhrady funkčného platu potrebné odpočítať sumu 10.080,- eur brutto, ktorú jej žalovaný zaplatil dňa 29.12.2008 v súvislosti so skončením jej štátnozamestnaneckého pomeru (ktoré bolo vyhlásené za nezákonné už citovanými rozhodnutiami súdov). Námietku premlčania, ktorú žalobkyňa v tejto súvislosti vzniesla, vyhodnotil za nedôvodnú. Zaujal názor, že žalovaný sa dozvedel o nezákonnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, a teda aj nezákonnosti vyplatených náhrad až na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 55/2013 zo dňa 26.11.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015. Právoplatnosťou rozsudku súdu v správnom súdnictve sa podľa súdu prvej inštancie žalovaný dozvedel, že žalobkyňa sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila a je preto povinná bezdôvodné obohatenie vydať podľa § 222 ods. 3 ZP v spojení s § 149 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. Mal za to, že v období od začatia konania na Krajskom súde v Bratislave dňa 20.4.2009 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu dňa 8.1.2015 bolo medzi stranami sporné, či došlo k zákonnému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru medzi nimi. Vyslovil, že od žalovaného nemožno v tomto období spravodlivo požadovať, aby predpokladal, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu je nezákonné. Dospel k záveru, že odo dňa 8.1.2015 začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne žalovanému (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), za posledný deň tejto doby označil 8.1.2017, preto uzavrel, že žalovaný svoj nárok na vrátenie tejto sumy uplatnil včas v zákonnej premlčacej dobe v priebehu konania sp. zn. 11C/15/2011. Právne poučil, že doposiaľ neuplynula ani objektívna trojročná premlčacia doba (107 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorá sa tiež začína počítať odo dňa právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 55/2013 zo dňa 26.11.2014. Konštatoval, že žalovaný sa môže domáhať od žalobkyne vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho vo

vyplatení odchodného, odmeny a náhrady v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru v sume 10.080,- eur, ktorý bol neskôr vyhlásený za nezákonný rozhodnutím súdu. Dospel k záveru, že žalobkyňa je povinná bezdôvodné obohatenie žalovanému vydať podľa § 222 ods. 3 ZP v spojení s § 149 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z.

21. V rámci pôvodného rozhodnutia súd prvej inštancie z náhrady funkčného platu v sume 79.914,13 eur brutto, ktorý by žalobkyni patril v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru, odrátal sumu 10.080,- eur brutto, ktorú uložil žalobkyni vydať žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia, pretože ju nadobudla v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru dňa XX.XX.XXXX, ktoré bolo neskôr vyhlásené za neplatné; t. j. dodatočne odpadol dôvod, pre ktorý bola suma 10.080,- eur žalobkyni vyplatená. Žalobkyni preto priznal náhradu funkčného platu v sume 69.834,13 eur brutto (79.914,13 eur - 10.080,- eur) podľa § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. titulom nezákonného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

22. Zaujal názor, že žalovaný bol povinný prvýkrát vyplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu až dňa 4.2.2015, kedy jej ponúkol voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta, na ktorých mohla vykonávať prácu (čo posúdil za opätovné zaradenia do štátnej služby), ktoré však ona odmietla a u žalovaného nepracovala. Po odmietnutí ponúkaných miest situáciu medzi stranami označil za naďalej spornú, čo mal za preukázané dvoma výzvami žalovaného zo dňa 26.5.2015 a 4.6.2015, ktorými žalobkyňa vyzýval, aby sa dostavila na miesto výkonu štátnej služby. Žalobkyňa ani na jednu z týchto výziev nereagovala a na miesto výkonu štátnej služby sa nedostavila. Súd prvej inštancie hodnotil takéto správanie žalobkyne ako nekonformné s dobrými mravmi, na ktoré sa zákon č. 312/2001 Z.z. v § 149 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 ZP odvoláva. Preto uzavrel, že musí znášať následky tohto konania.

23. Tiež uviedol, že rozpory vo výške vyplácanej náhrady funkčného platu a v možnostiach jeho moderácie trvajú medzi stranami sporu až do rozhodnutia v predmetnej právnej veci, preto až právoplatnosťou rozsudku bude ustálená výška náhrady funkčného platu, s tým, že ak žalovaný nebude plniť v lehote na plnenie určenej v rozsudku, dostane sa až po jej uplynutí do omeškania. Okrem toho, vzhľadom na spornosť základu nároku žalobcu, žalobkyni úroky z omeškania do 8.1.2015 podľa jeho názoru nepatria, pretože vyhodnotil, že žalovaný nemohol byť v tomto období v omeškani. Konštatoval, že náhrada funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru sa platí ako celok po rozhodnutí o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nie osobitne za jednotlivé mesiace do prijatia rozhodnutia o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (m.m. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 160/2011 zo dňa 10.10.2012).

24. Vychádzajúc z uvedených skutočností žalobe pôvodne vyhovel v časti istiny 69.834,13 eur, pretože ju považoval za dôvodnú a určil dlhšiu lehotu na plnenie (30 dní od právoplatnosti rozsudku) vzhľadom na vyššiu sumu priznanej náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru.

25. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania podala riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalobkyňa a žiadala ho v tejto časti zmeniť a žalobe vyhovieť v celosti, resp. zrušiť a vec v ním napadnutom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poníženie náhrady funkčného platu o vyplatené odstupné, odchodné a odmenu mala za nedôvodné vzhľadom na nemožnosť započítania týchto titulov. K vyplateným plneniam opätovne poukázala na premlčanie tohto nároku žalovaného. Tiež poukázala na súdnu judikatúru, podľa ktorej vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote troch rokov od ich výplaty. V rozsahu jeho vyhovujúcej časti podal riadne a včas odvolanie žalovaný a žiadal vec v tomto rozsahu zmeniť a žalobcovi náhradu funkčného platu za obdobie od 1.11.2009 s poukazom na ust. § 79 ods. 2 ZP za čas presahujúci prípustné zákonné maximum nepriznať, resp. rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutej časti zrušiť. Mal za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci aplikoval nesprávny právny predpis a taktiež nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolania žalobkyne i žalovaného sú dôvodné a napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. V prvom rade odvolací súd zaujal právny názor k otázke možnosti započítania pohľadávok v rámci pracovnoprávných vzťahov. Uviedol, že započítanie je jedným zo spôsobov zániku vzájomných záväzkov, a to vzájomne sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka, keď započítanie spôsobuje zánik dvoch proti sebe vzájomne stojacich pohľadávok tým, že tieto pohľadávky sa považujú za vzájomne vyrovnané. Účelom započítania je teda zánik záväzku bez tohto, aby došlo ku skutočnému plneniu.

Započítaním teda dochádza k rovnakému výsledku ako pri zaplatení pohľadávky. Započítaniu musí predchádzať kompenzačný prejav v podobe jednostranného úkonu alebo dohody, keď kompenzačná námietka môže mať podobu aj procesného úkonu, a to iniciovania vzájomnej žaloby. Konštrukcia započítania vedie k efektívnemu a praktickému usporiadaniu vzájomných vzťahov medzi veriteľom a dlžníkom. V súvislosti s analyzovaným rozhodnutím však posúdil, či inštitút započítania podľa OZ ako lex generalis k ZP, možno aplikovať aj na pracovnoprávne vzťahy, keď podľa ust. § 1 ods. 4 ZP ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy OZ (v znení účinnom od 1.1.2009 všeobecné ustanovenia OZ). Použitie ustanovení OZ o započítaní nebude prichádzať do úvahy, nakoľko započítanie neupravujú všeobecné ustanovenia OZ, ale ustanovenia jeho ôsmej časti o záväzkovom práve. Subsidiarita inej ako všeobecnej časti OZ na prvú časť ZP je teda po 1.1.2009 priamo zo zákona vylúčená, do 1.1.2009, keď sa na prvú časť ZP vzťahoval subsidiárne celý OZ, je vylúčená z dôvodu, že ZP má samostatnú taxatívnu úpravu zániku záväzkov, medzi ktorými spôsobmi zániku záväzkov započítanie ako spôsob zániku záväzku upravené nie je. Zaujal názor, že práva a povinnosti z pracovnoprávnych vzťahov teda môžu zaniknúť len spôsobom výslovne upraveným v ZP, a to dohodou o sporných nárokoch, uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v prekluzívnej dobe, pričom výpočet zániku záväzkov je taxatívny, preto iným spôsobom k zániku záväzkov nemôže dôjsť. Pohľadávky z pracovnoprávnych vzťahov teda predstavujú také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nemožno realizovať započítanie jednostranným úkonom, pretože ZP nepozná inštitút kompenzácie. Zamestnávateľ preto musí svoje pohľadávky voči zamestnancovi uplatniť samostatnou žalobou. Na podporu uvedeného právneho názoru odvolací súd dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 318/2012 z 28.02.2013, RČ 60/2002, R 14/79, rozsudok KS v Tmave sp. zn. 24CoPr 1/2015, rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 6Co 57/2011 z 30.11.2011, pričom v danej veci odvolací súd nemal žiaden dôvod sa od tejto dlhodobo ustálenej súdnej praxe odkloniť a nestotožnil sa s právnym názorom vyjadreným v žalovanom doloženom rozsudku NS ČR sp. zn. 21 Cdo 3330/2011 z 18.2.2013, v zmysle ktorého jednostranné započítanie zo strany zamestnávateľa voči pohľadávke zamestnanca na mzdu, plat alebo odmenu nie je prípustné v časti zodpovedajúcej tzv. základnej nepostihnuteľnej časti, keď uvedeným rozhodnutím odvolací súd ani nebol viazaný (§ 193 CSP). Naopak, mal za to, že nestotožnenie sa s právnym názorom NS ČR v uvedenej veci odklon od ustálenej súdnej praxe súdov SR nepredstavuje (ust. § 220 ods. 3 CSP). Na základe uvedeného konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne, ak od žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu funkčného platu odpočítal žalovaným uplatnený nárok na zaplatenie odstupného, odchodného a odmeny vyplatené žalobkyňi po skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru, a to pre započítanie týchto pohľadávok. Odvolací súd vyhodnotil, že žalovaný realizoval započítací prejav na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie dňa 16.09.2015, kde vychádzajúc z obsahu zápisnice o tomto pojednávaní výslovne uviedol, že žiada od žalobkyne vydať bezdôvodné obohatenie spočívajúce vo vyplatených sumách na základe jeho rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, ktoré boli rozsudkom KS v Bratislave sp. zn. 2S 67/2009 v spojení s rozsudkom N S SR sp. zn. 2Sžo 55/2013 zrušené a tým odpadol právny dôvod ich plnenia. Z dôvodu, že započítanie v rámci pracovnoprávnych vzťahov nie je možné, uvedený započítací prejav tak posúdil ako podanie vzájomnej žaloby žalovaným (i keď doposiaľ nie perfektnou), ohľadom ktorej je súd prvej inštancie povinný konať.

28. Pokiaľ ide o žalobkyňou vznesenú námietku premlčania vzájomného nároku žalovaného, odvolací súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorým túto vyhodnotil ako neopodstatnenú. Žalovaným vyplatené odchodné, odstupné a odmeny vo výške 10.080 eur posúdil ako plnenie z dôvodu skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru a nie plnenie bez právneho dôvodu, keď právny dôvod tohto plnenia vydaním rozsudku NS SR zo dňa 26.11.2014 sp. zn. Sžo 55/2013 odpadol. Nadobudnutím právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (08.01.2015) právny dôvod tohto plnenia jednoznačne odpadol a týmto dňom začala plynúť objektívna lehota na uplatnenie uvedeného nároku žalovaným na súde, ako aj lehota subjektívna, keďže týmto dňom sa žalovaný o existencii bezdôvodného obohatenia žalobcu dozvedel. Dospel k záveru, že vzájomná žaloba žalovaného iniciovaná na súdom pojednávaní konanom dňa 16.09.2015 bola teda iniciovaná v rámci plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia danej ustanovením § 107 ods. 1, 2 OZ patriaceho do prvej časti OZ aplikovateľnej na pracovnoprávne vzťahy (§ 1 ods. 4 ZP). Ustanovenie § 222 ZP premlčanie osobitne neupravuje, keď len v jeho ods. 6 stanovuje, že vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty. Vyslovil, že v danej veci však vyplatenie odchodného, odstupného a odmeny nepredstavovalo neprávom vyplatené sumy a ani sumy nesprávne určené alebo omylom

vyplatené. Uvedené ustanovenie tak pre účely posúdenia nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou vychádzajúc z daných skutkových okolností neaplikoval.

29. Odvoláciu námietku žalobkyne vzťahujúcu sa k zamietnutiu jej žaloby v časti príslušenstva z dôvodu, že podľa vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie sa žalovaný môže dostať do omeškania až neplnením v lehote na plnenie danej preskúmaným súdnym rozhodnutím majúcim konštitutívny charakter k nároku na náhradu mzdy, však odvolací súd vyhodnotil za čiastočne dôvodnú, nakoľko tento právny názor mal vzhľadom na vývin súdnej praxe v tomto smere za neudržateľný, pričom považoval za potrebné si uvedomiť, že žalobkyňa sa žalobou domáha náhrady funkčného platu za obdobie od mesiaca december XXXX do mesiaca január XXXX. Uznané, že v dávnejšej minulosti zaužívaná súdna prax vychádzala zo stanoviska, na ktorom založil svoje rozhodnutie aj prvoinštančný súd, že nárok na náhradu mzdy (aj funkčného platu) vzniká až rozhodnutím súdu a preto sa zamestnávateľ pred takýmto rozhodnutím do omeškania nemôže dostať, avšak judikatúra súdov v tejto otázke prešla vývinom, keď napr. NS SR vo veciach so sp. zn. 6Cdo 246/2010, 1Cdo 116/2008, 5Cdo 269/2007 dospel k záveru, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy za ten ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy. K omeškaniu zamestnávateľa teda dochádza okamihom, keď nárok zamestnanca na mzdu nespĺnil riadne a včas podľa ich vzájomnej dohody alebo kolektívnej zmluvy. Právo na náhradu mzdy možno prvýkrát uplatniť, keď sa táto stane splatnou, t. j. keď nastane čas jej plnenia. Splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným právom. V tomto smere poukázal na ust. § 132 ZP, v zmysle ktorého sa ust. § 129 - 131 ZP vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Za príjem teda možno považovať aj náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného (v danom prípade štátnozamestnaneckého) pomeru. S možnosťou uplatnenia práva na náhradu mzdy, ktorá nastáva jej splatnosťou, nijako nesúvisí skutočnosť, že sa v tom čase ešte nerozhodlo o žalobe na určenie neplatnosti jeho skončenia. Aktuálne sa v rámci rozhodovacej činnosti súdov všetkých stupňov akceptuje, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti. Priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiaden nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba dodáva kvalita vykonateľného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie zamestnávateľa a nastoluje sa otázka nároku zamestnanca na úroky z omeškania, keď právna úprava úrokov z omeškania vo vzťahu k pracovnoprávnym vzťahom je nedostatočná. Zákoník práce z roku 1965 (zákon č. 65/1965 Zb.) nárok na príslušenstvo jednoznačne vyjadroval vo svojom ust. § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Aktuálny ZP (z. č. 311/2001 Z.z.) a ani z. č. 312/2001 Z.z., či iný pracovnoprávny predpis, nepodáva úpravu o úrokoch z omeškania, preto podľa rozhodovacej praxe súdov treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov a pri omeškaní s náhradou mzdy (funkčného platu) platí výška úrokov z omeškania daná nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. ako pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 116/2008. rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 6Co 410/2014, rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 392/2012). Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou, ktorá má veriteľa (zamestnanca) odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrad mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník (zamestnávateľ) (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 180/2009). Na uvedené právne posúdenie nároku zamestnanca na úrok z omeškania pri náhrade mzdy (štátneho zamestnanca pri náhrade funkčného platu) v rámci rozhodovacej praxe súdov nemá vplyv ani zmena dikcie ust. § 1 ods. 4 ZP od 1.1.2009 týkajúca sa rozsahu, v ktorom OZ na pracovnoprávne vzťahy pôsobí. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné a spravodlivé sa od tejto rozhodovacej praxe súdov všetkých stupňov odkloniť vzhľadom na individuálne skutkové okolnosti danej veci, bolo jeho povinnosťou sa s týmto odklonom individuálne a preskúmateľne v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadať, k čomu však nedošlo, keďže sa v odôvodnení napadnutého rozsudku venoval len k správaniu sa žalobkyne po realizácii ponukovej povinnosti žalovaným dňa 4.2.2015. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013, ktoré odobrilo rozhodnutia prvoinštančného i odvolacieho súdu (rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13Cpr 15/2002 v spojení s rozsudkom KS v Bratislave sp. zn. 11Co 34/2011) nepriznávajúce zamestnancovi nárok na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru majúci za to, že priznaná výška náhrady mzdy v danej veci bola dostatočne vysoká a bola tak v súlade so svojou satisfakčnou funkciou pre zamestnanca, ako aj so sankčnou funkciou pre zamestnávateľa. V danej veci mali súdy oboch inštancií za to, že satisfakcia na strane zamestnanca a sankcia na strane zamestnávateľa by boli priznaním úroku z omeškania neprimerané.

30. Vo vzťahu k odvolacej námietke a argumentácii žalovaného týkajúcej sa moderačného práva súdu k rozsahu náhrady funkčného platu odvolací súd uviedol, že podľa ust. §149 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. na štátnozamestnanecký pomer štátnych zamestnancov sa použijú primerane ustanovenia § 13, § 35, § 39 ods. 1, § 41, § 64, § 75, § 85 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 97 až 117, § 129 až 132, § 136 až 141, § 142 až 150, § 160 až 170. § 230 ods. 1, 3 a 4, § 233 až 236 a § 240 ods. 1 až 7 zákona č. 311/2001 Z.z. (ZP) v znení neskorších predpisov. Zákon č. 312/2001 Z.z. bol s účinnosťou od 1.11.2009 zrušený zákonom č. 400/2009 Z.z. Podľa ust. § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 12, § 13 ods. 4 a 7, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 32 až 41, § 49 ods. 1 až 3 a 5, § 52, § 55 ods. 2 písm. c) až f), § 60, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 63 ods. 3 až 6, § 64 ods. 1 a 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 74, § 75 ods. 3 a 4, § 76 ods. 3, 4 a 6, § 77 až 80, § 84 ods. 3 a 4, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 96a, § 96b, § 97 ods. 21 až 11, § 98 až 102, § 104, § 104a, § 105 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142, § 143, § 144, § 144a, § 145 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 8, § 156, § 157 ods. 3, § 158 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 230 až 236 a § 240 ZP.

31. Z dikcie citovaných ustanovení vyvodil, že počnúc 1.11.2009 je na vzťahy vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého pomeru možná aplikácia ust. § 79 ods. 2 ZP, podľa ktorého ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Mal za nepochybné, že žalobkyňou uplatnené nároky na výplatu funkčného platu, ktoré vznikli pred zmenou právnej úpravy od 1.11.2009, je potrebné posúdiť podľa dovtedy platného a účinného zákona č. 312/2001 Z.z., keďže žalobkyňa nemôže byť na svojom hmotnoprávnom nároku a legitímnom očakávaní poškodená. Uviedol, že so žalovaným bola v štátnozamestnaneckom pomere, ktorý bol s ňou skončený za účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z., preto aj jej hmotnoprávne nároky, plynúce jej z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vzniknuté jednotlivo v každom kalendárnom mesiaci do 31.10.2009, je potrebné posúdiť podľa predpisu platného v tomto čase. Z uvedeného vyplýva, že ak súd prvej inštancie posúdil nároky žalobkyne na výplatu funkčného platu za obdobie od mesiaca december 2008 do nadobudnutia účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z. podľa zákona č. 312/2001 Z.z., posúdil vec po právnej stránke správne. Nesprávne právne však postupoval, ak na obdobie od 1.11.2009 neaplikoval zákon č. 400/2009 Z.z. Konštatoval, že zákaz retroaktivity v právnom štáte vyjadruje záujem na zachovaní právnej istoty už existujúcich právnych vzťahov v prípade novej právnej úpravy. Ide o to, aby sa už nadobudnuté nároky v dôsledku novej právnej úpravy nemohli odňať. Zákaz pravej retroaktivity sa v slovenskom súkromnom práve plne rešpektuje. Pripúšťa sa len tzv. nepravá retroaktivita, pri ktorej o spätnú účinnosť nejde. Nepravou retroaktivitou je myslené také pôsobenie právnej normy, dôsledkom ktorej je potrebné od reálnej účinnosti neskoršej právnej normy postupovať v jej intenciách. Nepravá retroaktivita teda nepôsobí do minulosti, práva a povinnosti získané v minulosti toleruje. Obsah právneho vzťahu sa od účinnosti novej právnej úpravy bude posudzovať podľa tejto novej právnej úpravy, len forma vzniku a obsah právneho vzťahu pred účinnosťou novej úpravy sa posudzuje podľa pôvodnej právnej úpravy. Z uvedeného vyplýva, že na náhradu funkčného platu žalobkyne za obdobie počnúc mesiacom november 2009 je potrebné aplikovať zákon č. 400/2009 Z.z. pripúšťajúci použitie ust. § 79 ods. 2 ZP o možnosti moderácie výšky náhrady mzdy (funkčného platu) súdom, a to i na základe toho, že vznik nároku naň nastáva za každý mesiac jednotlivo jeho dňom splatnosti. Mal za to, že pokiaľ nie je z novej právnej úpravy zákona č. 400/2009 Z.z. zrejme, akým spôsobom sa zákonodarca zhostil intertemporálneho riešenia zmeny právneho stavu, je potrebné použiť taký výklad, ktorý je zhodný s princípmi právneho štátu, t.j. dosiahnuť také riešenie, ktoré dôsledne rešpektuje zákaz pravej retroaktivity. Časová pôsobnosť noriem civilného procesného práva je vybudovaná na zásade pôsobenia procesných noriem dňom svojej účinnosti. Ustanovenie § 79 ods. 2 ZP je svojím charakterom procesnou normou napriek jej umiestneniu v zákone hmotnoprávneho charakteru, nakoľko upravuje procesný postup súdu pri rozhodovaní o procesnom práve zamestnávateľa žiadať o zníženie rozsahu náhrady mzdy zamestnanca. Na základe uvedeného dospel k záveru, že súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok žalobkyne, vo vzťahu ku ktorému žalovaný uplatnil svoje právo vyplývajúce mu z ust. § 79 ods. 2 ZP, nesprávne právne posúdil, keď nesprávnym právnym posúdením veci je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Presnejšie pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc z obsahu spisového

materiálu odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky oboch strán sporu za dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v oboch jeho napadnutých častiach zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP, nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v započítaní pohľadávky žalovaného oproti pohľadávke žalobkyne odňal stranám sporu právo na spravodlivý proces a vzhľadom na dvojinstančnosť občianskeho súdneho konania nie je účelné tento nedostatok napraviť súdom odvolacím, a rovnako vec nesprávne právne posúdil pokiaľ ide o možnosť aplikácie ust. § 79 ods. 2 ZP a opodstatnenosť žalovaným uplatnenej žiadosti v zmysle tohto ustanovenia nevyhodnotil, a taktiež pokiaľ ide o nárok žalobkyne na príslušenstvo. Odvolací súd taktiež zrušil vec v časti týkajúcej sa náhrady trov prvoinstančného konania ako časti od zrušených meritórnych výrokov závislej (§ 379 písm. a) CSP), keď k odvolacím argumentom ohľadom tejto časti rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v danej veci, ktorý pomer však v dôsledku zrušenia napadnutého rozsudku v celosti už aktuálne neobstojí, s tým, že podľa novej právnej úpravy zavedenej účinnosťou CSP pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania už nie je relevantné, že rozhodnutie vo veci bude závisieť od úvahy súdu (vo vzťahu k budúcemu rozhodovaniu súdu prvej inštancie o žiadosti žalovaného na moderáciu náhrady funkčného platu žalobkyne). Podľa § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v rámci ktorého bol tento viazaný vyššie uvedeným právnym názorom súdu odvolacieho (§ 391 ods. 2 CSP). V novom konaní uložil súdu prvej inštancie posúdiť opodstatnenosť žalovaným uplatnenej žiadosti na zníženie náhrady funkčného platu žalobkyne za obdobie nad 12 mesiacov, vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa náhrady mzdy žalobkyne za deň 8.1.2015 a nesprávne priznanej výšky náhrady mzdy za obdobie od 1.1.2014 do mesiaca december 2014, konať o žalovaným uplatnenej doposiaľ neperfektnej žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne a opätovne posúdiť nárok žalobkyne na príslušenstvo so zameraním sa na rozhodovacia prax súdov, prípadne nárok žalobkyne na príslušenstvo posúdiť individuálne a v prípade odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe tento odklon dôsledne odôvodniť (§ 391 ods. 3 CSP).

32. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie z Potvrdenia o zdaniteľných príjmoch fyzickej osoby o závislej činnosti zistil, že úhrn preddavkov na daň žalobkyne bol vo výške 1.347,53 eur, z evidenčného listu dôchodkového poistenia od 8.1.2015 do 15.6.2015 bol vymeriavací základ 7828,17 eur. Dňa 15.6.2015 podpísala žalobkyňa so žalovaným dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 15.6.2015, vedenú pod č. 557/2015/OÚ. Podľa výpisu zo Sociálnej poisťovne mala žalobkyňa priznaný starobný dôchodok od 1.7.2008 vo výške 12.574 Sk mesačne. Podľa Oznámenia o výške a zložení funkčného platu patrilo od 8.1.2015 žalobkyňi platiť vo výške 1.334,50 eur. Podľa rozhodnutia žalovaného č. 181/2015/OÚ zo dňa 19.2.2015 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný oznámil žalobkyňi skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dňom 25.2.2015 z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, keď v takom prípade patrí žalobkyňi podľa § 40 ods. 2 písm. a) náhrada vo výške trojnásobku jej funkčného platu t.j. vo výške 4.003,50 eur. Vzhľadom na zaúčtovanie náhrady v decembri 2008 vo výške 3.780,12 eur bol rozdiel náhrady vo výške 223,38 eur uhradený žalovaným na účet žalobkyne.

33. Na pojednávaní dňa 12.11.2018 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k návrhu žalovaného týkajúceho sa zníženia náhrady funkčného platu za obdobie nad 12 mesiacov mala za to, že v tejto veci žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a táto jeho požiadavka je neopodstatnená a nedôvodná. K náhrade mzdy za rok 2015 právny zástupca žalobkyne uviedol, že nárok za rok 2015 vyplatený bol. K náhrade mzdy za rok 2014 právny zástupca žalobkyne uviedol, že zrejme išlo len o chybný výpočet. K vzájomnej žalobe právny zástupca žalobkyne uviedol, že táto nie je nedôvodná, zároveň žalobkyňi nebolo za rok 2015 vyplatené odstupné, na ktoré mala nárok, tento nárok žiadali s tým, že z toho by zaplatila nárok odstupného za rok XXXX, kedy bolo žalobkyňi vyplatené odstupné. Žalovaný vyplatil odstupné pri prvom skončení štátnozamestnaneckého pomeru vo výške 10 080,- eur brutto. Považoval za rozporné s dobrými mravmi, aby žalovaný žiadal od žalobkyne vrátenie odstupného, pokiaľ sám nevyplatil odstupné za skončenie štátnozamestnaneckého pomeru za rok 2015 a žalobkyňa nemá reálne finančné prostriedky, aby toto odstupné vyplatila, nakoľko nemala ani náhradu mzdy. K úrokom z omeškania uviedol, že nie je dôvod na odklon od ustálenej judikatúry a teda na príslušenstve k nároku trval. Suma 3 780,12 eur bola žalobkyňi vyplatená ako odmena v súlade s kolektívnou zmluvou pre zamestnancov v štátnej službe, zároveň namieta aj vydanie bezdôvodného obohatenia týkajúceho sa odchodného podľa § 105a zákona o štátnej službe vo výške 2520,08 eur brutto.

34. Z výsluchu žalobkyne zistil, že v tom čase žila z odstupného, ktoré jej bolo vyplatené, má P. a T., ktorí jej finančne pomáhali, náklady na domácnosť a na lieky má vysoké. Prestala jazdiť autom, aby nemusela mať výdavky súvisiace s prevádzkou vozidla. V roku XXXX už bola osoba blízka dôchodkovému veku. Snažila sa zamestnať, ale mala úraz a bola rok na PN, mala zlomený druhý drierkový stavec, liečila sa.

V tom čase teda nemohla mať záujem o prácu, nakoľko zo zdravotných dôvodov pracovať nemohla. Za to obdobie si však neuplatnila náhradu mzdy.

35. Zástupca žalovaného zotrval na svojich vyjadreniach, k moderačnému právu v zmysle §79 ods. 2 ZP žalovaný uviedol, že vzhľadom na rozdielnosť dvoch právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad využil možnosť, ktorú ponúka právna úprava a to zmoderovať náhradu škody, ktorú si žalobkyňa uplatňuje, nakoľko tento spor trvá dlho a žalobkyňa je poberateľom dôchodku. Náhrada mzdy má mať podľa neho sankčno-satisfakčný charakter pre zamestnávateľa a podľa názoru žalovaného by sa v tomto zmysle nemalo priznávať doplatenie mzdy ako celok. K argumentácii týkajúcej sa roku 2015, keďže právny zástupca žalobkyne uviedol, že čiastka za rok 2015 bola vyplatená, žalovaný s tým súhlasil, nakoľko už to v danej veci nie je sporné. Taktiež je vyriešený v tomto spore aj rok 2014.

36. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa X.X.XXXX. Deň nástupu do práce bol dohodnutý na X.X.XXXX. Na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy č. 10/220/1998 zo dňa X.X.XXXX žalobkyňa vykonávala od X.X.XXXX prácu v súlade s jej pracovnou náplňou v Odbore personálneho a sociálneho riadenia vo funkcii E. H.. Žalobkyňa bola dňa 28.6.2002 vymenovaná do štátnozamestnaneckého pomeru do dočasnej štátnej služby (rozhodnutie o vymenovaní do štátnej služby č. 1167/130/2002 zo dňa 28.6.2002) v organizačnom útvere: osobný úrad. Po zložení skúšky bola vymenovaná do stálej štátnej služby a pôsobila vo funkcii X. H. (rozhodnutie č. MVRR- 2004/7467/310 zo dňa 7.4.2004). Rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého miesta č. MVRR-2007-1489/1493 72 zo dňa 14.11.2007 bola trvalo preložená na funkciu E. H., X. platová trieda. Žalovaný dňa X.XX.XXXX na osobnom pohovore žalobkyňi doručil rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta v organizačnom odbore osobný úrad. Služobný úrad nemal pre žalobkyňu žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto za účelom jeho trvalého preloženia. Žalobkyňa so skončením štátnozamestnaneckého pomeru nesúhlasila a proti rozhodnutiu č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 sa odvolala. Vedúci služobného úradu žalovaného dňa 16.2.2009 rozhodol o zamietnutí odvolania žalobkyne a o potvrdení prvostupňového rozhodnutia č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru (rozhodnutie č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009). Na základe uvedených rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru boli žalobkyňi dňa 29.12.2008 vyplatené tieto sumy:

- náhrada vo výške 3-násobku jej funkčného platu z dôvodu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 eur netto) podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2011 Z.z.,
- odchodné podľa § 105a zákona č. 312/2001 Z.z. a II. časti bodu č. 4 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa v štátnej službe pre rok 2008 vo výške 2-násobku jej funkčného platu v sume 2.520,- eur brutto (2.041,26 eur netto),
- odmena podľa § 94 ods. 1 písm. d) zákona č. 312/2001 Z.z. a III. časti, 51. 11 ods. 2 písm. a) kolektívnej zmluvy pre zamestnancov v štátnej službe Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR vo výške 3-násobku jej funkčného platu v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 eur netto),

spolu v sume 10.080,- eur brutto (8.165,08 eur netto).

37. Tiež zistil, že žalobkyňa nesúhlasila z rozhodnutiami správnych orgánov a podala v rámci ochrany svojich práv žalobu na správny súd na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/67/2009-66 zo dňa 2.3.2011 rozhodol tak, že zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Sžo/4/2012 zo dňa 19.12.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-66 zo dňa 2.3.2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave v ďalšom konaní rozsudkom č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 zrušil rozhodnutia č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9.12.2008 a č. MVRR-2009/10292/8456-8 zo dňa 16.2.2009 podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobkyňi. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo/55/2013 zo dňa 26.11.2014 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 ako vecne a právne správny. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/55/2013 zo dňa 26.11.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní o náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru je týmito rozhodnutiami viazaný. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ponúkol žalobkyňi voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto listom zo dňa 4.2.2015, ktoré žalobkyňa listom zo dňa 11.2.2015 odmietla. Žalovaný vyzval žalobkyňu ešte dvakrát, aby sa dostavila na miesto výkonu štátnej služby (listami zo dňa

26.5.2015 a 4.6.2015), žalobkyňa však na výzvy nereflektovala. Vo výzve zo dňa 26.5.2015 žalobkyni opäť ponúkol voľné vhodné štátnozamestnanecké miesta. Žalobkyňa nereagovala ani na tieto výzvy a na miesto výkonu štátnej služby sa nedostavila. Z uvedeného dôvodu sa dňa 15.6.2015 dohodli na skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

38. K nároku žalobkyne za deň 08.01.2015 súd prvej inštancie uviedol, že sporové strany sa na pojednávaní vzájomne zhodli, že mzda za tento deň žalobkyni vyplatená bola.

39. Premlčaním sa súd prvej inštancie ďalej nezaoberal, nakoľko samotný krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že k premlčaniu nároku žalobcu v danej veci nedošlo.

40. K nesprávne priznanej výške náhrady mzdy za rok 2014 uviedol, že právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že zrejme šlo len o chybný výpočet z jeho strany, kedy mala byť žalobkyni i za jeden mesiac priznaná suma 1.322 eur a nie 1323,54 eur (čl.308 v spise).

41. Súd prvej inštancie nárok žalobkyne na vyplatenie mzdy posudzoval na základe 2 rôznych právnych predpisov: zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe účinný do 31.10.2009 a zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe účinný od 1.11.2009.

42. Nárok žalobkyne na náhradu mzdy vypočítal nasledovne:

I. podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe účinného do 31.10.2009, kedy právne predpisy moderáciu náhrady mzdy neustanovovali:

- 12/2008 = 876,55 eur brutto

- 1/2009 - 10/2009 = 10 x 1.292,08 eur = 12.920,80 eur brutto

II. podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe účinného od 1.11.2009, kedy moderáciu náhrady mzdy zo strany súdu právne predpisy pripustili ako fakultatívnu možnosť a nie obligatórnu povinnosť:

- 11/2009 + 12/2009 = 2 x 1.292,08 eur = 2.584,16 eur brutto

- 1/2010 - 4/2010 = 4 x 1.300,66 eur = 5.202,64 eur brutto

- máj 2010 = 1.052,92 eur brutto

- 2011 - máj 709,45 eur + 7x 1300,66 eur = 9.814,07 eur brutto

- 1/2012 - 12/2012 = 12 x 1.300,66 eur = 15.607,92 eur brutto

- 1/2013 - 12/2013 = 12 x 1.300,66 eur = 15.607,92 eur brutto

- 1/2014 - 12/2014 = 12 x 1.322 eur = 15.864 eur brutto

- 2015 - sporové strany priznali na pojednávaní, že nárok žalobcu za deň 8.1.2015 uspokojený bol, a preto ho súd prvej inštancie do vypočítania náhrady mzdy nezaradil (čl. 308 v spise).

43. Po spočítaní jednotlivých položiek zistil celkovú sumu nároku žalobkyne na náhradu funkčného platu zo strany žalovaného titulom neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 79.530,98 eur brutto, ktorú jej priznal v plnej výške a zaviazal žalovaného na jej úhradu v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia.

44. K uplatnenej žiadosti žalovaného na moderáciu nároku žalobkyne na vyplatenie mzdy podľa § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. v spojení s ustanovením § 79 ods. 2 ZP, kedy súd môže na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať, uviedol, že ide o fakultatívnu možnosť súdu vysporiadať sa s nárokmi žalobcu, ktorý bol konaním žalovaného ako svojho zamestnávateľa ukrátený na svojom ústavnom práve, a to práve prístupu k práci podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy SR, kedy bolo zo strany zamestnávateľa - žalovaného znemožnené právo žalobcu na uspokojovanie svojich základných životných potrieb. Priznaná náhrada celého funkčného platu tak podľa súdu prvej inštancie pre žalobkyňu plní dostatočnú sociálnu a satisfakčnú funkciu. Konštatoval, že pri rozhodovaní o znížení náhrady súd môže rozhodnúť len na základe odôvodnenej žiadosti zamestnávateľa, preto dôkazné bremeno preukázať podmienky pre takéto rozhodnutie spočíva na zamestnávateľovi. Mal za to, že ust. § 79 ZP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/%23paragraf-79>> je sankčným opatrením, ktoré stíha zamestnávateľa za neplnenie povinnosti vyplývajúcej z pracovnoprávných vzťahov medzi ním a zamestnancom, predovšetkým povinnosť zamestnávateľa pridelať zamestnancovi prácu. Vyslovil, že za splnenia podmienok uvedených v ust. § 79 ods. 1 ZP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/%23paragraf-79>> teda môže súd na základe žiadosti zamestnávateľa, ak presahuje celková doba, za ktorú by mala byť poskytnutá náhrada mzdy 12 mesiacov, túto povinnosť zamestnávateľa vyplatiť svojmu zamestnancovi mzdu znížiť alebo nepriznať vôbec. Pri posudzovaní žiadosti zamestnávateľa je však súd oprávnený prihliadať len k okolnostiam, ktoré existovali po uplynutí 12 mesiacov z celkovej doby, za ktoré zamestnancovi mala byť poskytnutá náhrada a ktoré sa týkajú pomerov zamestnanca (t. j. či bol žalobca v medziobdobí niekde zamestnaný, pokiaľ áno, za akých podmienok a zárobkových možností takúto prácu konal, prípadne z akého dôvodu nebol sťažovateľ úspešný pri hľadaní zodpovedajúceho zamestnania). Ustanovenie §

79 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/%23paragraf-79>> ZP považoval <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/%23paragraf-79>> svojou povahou za sankciu voči zamestnávateľovi za to, že neplní svoju povinnosť prideľovať zamestnancovi prácu, zároveň má toto ustanovenie vo vzťahu k zamestnancovi satisfakčnú povahu, pretože má zaistiť, aby zamestnancovi bolo nahradené, čo v dôsledku konania zamestnávateľa stratil. Zmierňovacie ust. § 79 ods. 2 ZP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/%23paragraf-79>> má zabrániť tomu, aby zamestnávateľ bol za svoj nesprávny postup postihnutý tým, že zamestnancovi zaistí rovnaké plnenie, ako keby práce vykonával. Pri rozhodovaní o znížení alebo nepriznaní náhrady mzdy musí totiž súd uvážiť, či zamestnanec mal možnosť obstaráť si pre seba vhodnú prácu a za akých podmienok, či dosahoval nejaký zárobok, a pod. Po uplynutí 12 mesiacov tak ustupuje sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy do pozadia a oproti tomu sa zvyrazňuje jej sociálna funkcia. Ide teda predovšetkým o to, či chovanie zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku (iného príjmu) je korektné.

45. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný využil zmierňovacie ustanovenie § 79 ods. 2 ZP a požiadal o zníženie náhrady mzdy, avšak túto svoju požiadavku žiadnym spôsobom neodôvodnil. Naopak pripomenul, že žalobkyňa na pojednávaní jasne uviedla, že v roku XXXX už bola osoba blízka dôchodkovému veku. Snažila sa zamestnať, ale mala úraz a bola rok na PN, mala zlomený druhý driekový stavec, liečila sa u lekárov. Zohľadnil, že v tom čase teda nemohla mať záujem o prácu, nakoľko zo zdravotných dôvodov pracovať nemohla. Za to obdobie si však neuplatnila náhradu mzdy. Súd prvej inštancie v danej veci teda prihliadol na všetky aspekty života žalobkyne, najmä to, že v čase skončenia pracovného pomeru mala pred dôchodkom, resp. tento už poberala a teda mal za zrejmé, že obstaranie novej práce vo veku žalobkyne je obtiažne. Mal za zrejmé, že jej životná úroveň sa skončením pracovného pomeru zásadne znížila, a to aj napriek jej snahe sa zamestnať. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Sociálnej poisťovne týkajúce sa rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku založené na čl. 234 spisu s tým, že nárok je priznaný od 19.6.2007, kedy bola žalobkyňa zamestnancom u žalovaného a poberanie dôchodku nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie súdu o priznaní plnej náhrady funkčného platu a nepovažoval za potrebné nárok žalobkyne o sumu vyplateného dôchodku znížiť, nakoľko žalovaný sám o takéto zníženie nežiadal, vo svojom prednese len poukázal na poberanie dôchodku.

46. K úrokom z omeškania súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 494/2013 - 9 zo dňa 09.10.2013, v spojení s ktorým rozhodol o nepriznaní úrokov z omeškania, ktoré si žalobkyňa uplatnila, a tento nárok zamietol, nakoľko priznanú satisfakciu v plnej výške 79.530,98 eur brutto považoval za primeranú a dostatočnú. Mal za to, že vzhľadom na charakter priznanej sumy ako peňažnej náhrady, ktorú posudzuje ako zadostučinenie, nárok na zaplatenie úrokov z omeškania nemá oporu v zákone a bolo by ich priznanie aj zároveň v rozpore s dobrými mravmi. V prípade, ak by tomuto nároku vyhovel, mal za to, že zadostučinenie na strane žalobkyne a zároveň sankcia na strane žalovaného by boli absolútne neprimerané. Za účel a zmysel inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru mal v súlade s jeho satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou určiť s pomocou v zákone stanovených kritérií sumu, ktorá ako celok má uvedené funkcie naplňovať. Uviedol, že pri formalistickom chápaní náhrady mzdy a úroku z omeškania ide o dva povahou odlišné nároky, v konečnom dôsledku ide o to, či celková priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavke spravodlivosti.

47. O nároku na náhradu trov konania pri náhrade funkčného platu rozhodol tak, že v tejto časti má žalobkyňa z priznanej sumy nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na jej plný úspech v tejto časti konania.

48. K vydaniu bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok posúdil podľa § 451 ods. 2 OZa ako bezdôvodné obohatenie spočívajúce v majetkovom prospechu získanom plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Nemal medzi stranami sporu za sporné, že žalovaný pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru vydal žalobkyni nároky v peňažnom vyjadrení a to:

- náhrada vo výške 3-násobku jej funkčného platu z dôvodu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 eur netto) podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2011 Z.z.,
 - odchodné podľa § 105a zákona č. 312/2001 Z.z. a II. časti bodu č. 4 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa v štátnej službe pre rok 2008 vo výške 2-násobku jej funkčného platu v sume 2.520,- eur brutto (2.041,26 eur netto),
 - odmena podľa § 94 ods. 1 písm. d) zákona č. 312/2001 Z.z. a III. časti, 51. 11 ods. 2 písm. a) kolektívnej zmluvy pre zamestnancov v štátnej službe Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR vo výške 3-násobku jej funkčného platu v sume 3.780,- eur brutto (3.061,91 eur netto),
- spolu v sume 10.080,- eur brutto (8.165,08 eur netto).

49. Mal za preukázané, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 zo dňa 12.6.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/55/2013 zo dňa 26.11.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 8.1.2015, v rámci ktorých bolo rozhodnuté, že skončenie pracovného pomeru bolo nezákonné. Uviedol, že v konaní o náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru je týmito rozhodnutiami viazaný. Zároveň mal za preukázané, že sporové strany sa dohodli na ukončení pracovného pomeru dňa XX.XX.XXXX. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyni bolo plnené v zmysle § 451 ods. 2 OZ na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutí v správnom súdnictve dňa 08.01.2015. Právne uzavrel, že je povinnosťou žalobkyne vydať žalovanému všetky nároky v celkovej sume 10.080,- eur brutto, nakoľko ponechaním týchto finančných prostriedkov by došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobkyne (vzájomné započítanie pohľadávok v danej veci nie je možné). Zároveň poukázal na to, že nárok na vyplatenie týchto dávok žalobkyňa má, ale po ukončení pracovného pomeru v roku 2015 a bude úlohou žalovaného sa s touto otázkou vysporiadať tak, aby predišiel ďalším zbytočným súdnym konaniam.

50. O nároku na náhradu trov konania v časti bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní tak, že úspešný žalovaný nemá nárok na priznanie náhrady trov konania, nakoľko mu žiadne nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP a contrario).

51. Proti tomuto rozsudku v časti jeho výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady funkčného platu sumu 79.530,98 eur brutto do 30 dní odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti podal riadne a včas odvolanie žalovaný a žiadal ho v ním napadnutom rozsahu zmeniť a žalobkyni náhradu funkčného platu za obdobie od 1.11.2009 s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce za čas presahujúci prípustné zákonné maximum 36 mesiacov nepriznať, alternatívne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podal majúc za to, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie podľa neho nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel podľa neho k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože sú podľa neho prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené a uvedené mohlo mať vplyv na odvolaním napadnutý výrok rozhodnutia. Pripomenul, že súd prvej inštancie rozsudkom č.k.11C/15/2011 - 341 zo dňa 18.1.2019 opätovne, po zrušení jeho rozsudku č.k. 11C/15/2011 - 246 zo dňa 26.10.2015 uznesením Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 4Co/189/2016 zo dňa 25.4.2018), rozhodoval o nároku žalobkyne na náhradu funkčného platu, ktorý si uplatnila žalobou zo dňa 19.1.2011, keď odvolací súd v uznesení sp. zn. 4Co/189/2016 zo dňa 25.4.2018 podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň vyslovil právne záväzný názor a súdu prvej inštancie uložil posúdiť opodstatnenosť žalovaným uplatnenej žiadosti na zníženie náhrady funkčného platu za obdobie nad 12 mesiacov. Zopakoval, že v konaní požadoval primerané zníženie náhrady funkčného platu podľa § 79 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. ZP z dôvodu, že žalobkyňa splnila podmienky priznania nároku na starobný dôchodok dňa 19.6.2007 a aj z toho dôvodu, že nepovažoval za spravodlivé a ani v súlade s dobrými mravmi požadovať od neho náhradu funkčného platu s ohľadom na obdobie trvania súdneho sporu takmer v dĺžke 6 rokov. Poukázal na znenie ust. § 79 ods. 2 ZP so zdôraznením na poslednú vetu uvedeného ustanovenia, kde je uvedený zákonný rámec 36 mesiacov ako maximum na priznanie náhrady mzdy. Zo znenia toho ustanovenia vyvodil, že súd môže, ale nemusí vzhľadom na okolnosti prípadu na žiadosť žalovaného jeho povinnosť nahradit' mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne nepriznať, no zákonná hranica 36 mesiacov už nie je v zákone formulovaná ako právo súdu rozhodnúť o žiadosti žalovaného, ale jasne stanovuje hornú hranicu - náhrada mzdy, v tomto prípade funkčného platu, môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Táto zákonná zmena pôvodne neohraničenej doby náhrady mzdy bola podľa neho vyvolaná skutočnosťou, že pracovnoprávne spory o náhradu mzdy trvali neúmerne dlho. Považoval za spravodlivé a nesúladne s dobrými mravmi požadovať od neho celú náhradu funkčného platu s ohľadom na obdobie trvania súdneho sporu (takmer 6 rokov) o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne s ním. Vychádzajúc z judikatúry mal za to, že náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, pretože mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal a ktorú by bol zároveň schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancom a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom (R90/1970). Súdu prvej inštancie vytkol, že sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal jeho žiadosťou podľa § 79 ods. 2 ZP, vôbec sa však nevyjadril k tejto zákonom stanovenej hranici 36 mesiacov, resp. k jeho námietke týkajúcej sa tohto časového obmedzenia, čo považoval za vadu konania, ktorá

mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesúhlasil s názorom prvoinštančného súdu, že nežiadal o zníženie náhrady funkčného platu o sumu vyplateného dôchodku, resp. vo svojom prednese poukázal iba na poberanie dôchodku žalobkyňou, keď podľa neho nie je potrebné vyčíslovať alebo žiadať súd o zníženie náhrady funkčného platu o sumu vyplateného dôchodku, pretože ustanovenie § 79 ods. 2 ZP upravuje právo zamestnávateľa požiadať o primerané zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov a moderačné právo súdu rozhodnúť o znížení resp. nepriznaní náhrady nad rámec 12 mesiacov. Toto právo si uplatnil a bolo podľa neho na posúdení súdu prvej inštancie vysporiadať sa s touto žiadosťou vzhľadom na okolnosti prípadu a dôvody, ktoré uvádzal. Súd prvej inštancie ho ani nevyzval na vyčíslenie sumy, o ktorú by mala byť náhrada funkčného platu žalobkyne znížená. Mal za to, že žalobkyňa v období rokov XXXX - XXXX nepreukázala dostatočne objektívnu snahu a ochotu zamestnať sa, keď nepredložila dôkaz o skutočnom záujme, chuti a vóli pracovať, napr. účasťou na výberových konaniach a výberoch, písomným uchádzaním sa o zamestnanie u iného zamestnávateľa. Počas súdneho konania žalobkyňa bola od 26.5.2010 do 15.5.2011 dočasne práceneschopná, kedy sa nemohla zapojiť do práce a za toto obdobie si neuplatnila náhradu mzdy z dôvodu, že zamestnancovi počas dočasnej pracovnej neschopnosti nepatrí mzda. Odhliadnuc od obdobia práceneschopnosti taktiež od jej skončenia od 16.5.2011 nepreukázala, že sa aktívne uchádzala o iné zamestnanie. Vyjadril názor, že žalobkyňa bola pri hľadaní zamestnania pasívna, nesnažila sa vykryť stratu na zárobku, ktorá jej vznikla po výpovedi a uspokojila sa s poberaním starobného dôchodku, ktorého poberateľkou je od XX.X.XXXX. Totiž účelom starobného dôchodku, ktorý je dôchodkovou dávkou a poskytuje sa zo starobného poistenia, je zabezpečiť poistencovi príjem v starobe. Vzhľadom na nepreukázanie skutočného záujmu o prácu a ochoty žalobkyne pracovať mal za to, že priznanie plnej náhrady mzdy pre žalobkyňu od 1.11.2009 do 25.5.2010 a od 16.5.2011 do 31.12.2014 za 50 mesiacov a 10 dní v sume 65 733,63 eur (spolu za obdobie od 10.12.2008 do 31.12.2014 v sume 79 530,98 eur) nie je v súlade s § 79 ods. 2 ZP, nie je primerané, spravodlivé a objektívne a v súlade s dobrými mravmi v zmysle článku 2 ZP. Nesprávne právne posúdenie veci podľa neho spočíva v tom, že súd prvej inštancie sa v rozsudku pri výpočte náhrady funkčného platu ani len nezaoberal jeho námietkou k hornej hranici najviac 36 mesiacov na priznanie náhrady funkčného platu. Uviedol, že náhrada mzdy patrí zamestnancovi len v prípade, ak zamestnanec chce a môže pracovať a len v prípade, že súd rozhodne, resp. vysloví neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu napr. z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti alebo v dôsledku čerpania materskej alebo rodičovskej dovolenky alebo pre inú osobnú prekážku v práci, pre ktorú by zamestnancovi nepatrila náhrada mzdy, zamestnancovi nárok na náhradu mzdy nevznikne. Uvedené považoval za potrebné zohľadniť pri výpočte funkčného platu predovšetkým od 1.11.2009 z dôvodu, že v čase od 26.5.2010 do 15.5.2011 bola žalobkyňa dočasne práceneschopná, preto by jej náhrada platu ani nemohla patriť. Ďalej namietal, že prvoinštančný súd sa v rozsudku dostatočne nezaoberal tvrdením žalobkyne o tom, že v čase od neprávoplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na Ministerstve výstavby a regionálneho rozvoja SR (právny predchodca žalovaného) sa iba snažila niekde zamestnať. Žalobkyňa si na jednej strane neuplatňuje nárok na náhradu funkčného platu za obdobie od 26.5.2010 do 15.5.2011, za dané obdobie jej podľa jej tvrdenia vznikol nárok na nemocenské, čo však môže znamenať, že v danom období bola niekde zamestnaná a preto jej nárok na nemocenské aj vznikol. V takom prípade by súd musel túto skutočnosť vziať do úvahy pri rozhodovaní o výške náhrady funkčného platu. Vykol súdu prvej inštancie, že považoval za dostatočné tvrdenia žalobkyne o jej životnej úrovni bez toho, aby sa tým ďalej zaoberal. Mal za to, že na základe vykonaných dôkazov takto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný má navyše vedomosť o tom, že žalovaná bola v čase od X.X.XXXX do X.X.XXXX zamestnaná na G. Y. P. F.I., X. Q. Y. H. X.. Uvedenú skutočnosť sa dozvedel až počas plynutia odvolacej lehoty, preto si ju žalovaný nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Navrhol preto, aby odvolací súd pripustil, aby sa v konaní ako prostriedok procesnej obrany uplatnilo aj toto tvrdenie, ktoré chce preukázať stanoviskom G. Y. P. F., X. Q. Y. H. X. v odvolacom konaní. Žalovaný preto k odvolaniu pripája aj kópiu listu č. 00258/2019/OPS/16099 zo dňa 20.2.2019, ktorým G. Y. P. F., X. Q. Y. H. X. požiadal o potvrdenie tejto skutočnosti na účely súdneho sporu. Žalovaný má za to, že potvrdením tejto skutočnosti, že v čase od 1.2.2009 do 7.6.2011 žalobkyňa vykonávala prácu pre iného zamestnávateľa sa preukáže, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 366 písm. c) CSP. Uvedený fakt považoval za spôsobilý potvrdiť domnienku, že práve toto viedlo žalobkyňu k neuplatneniu si nároku na náhradu funkčného platu za obdobie, kedy poberala nemocenské dávky. Poukázal na ust. § 14 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom k 26.5.2010, vychádzajúc z ktorého podľa neho už len samotný fakt, že bola žalobkyňa poberateľkou nemocenského dosvedčuje, že v tomto období musela byť aj niekde zamestnaná. Uviedol, že ak by sa táto skutočnosť preukázala, súd prvej inštancie by pri rozhodovaní o náhrade funkčného platu za obdobie

od 1.2.2009 do 7.6.2011 nemohol žalobkyni priznať náhradu v plnej výške. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa § 384 ods. 3 CSP doplnil dokazovanie týkajúce sa tohto tvrdenia, že žalobkyňa bola v období od 1.2.2009 do 7.6.2011 zamestnaná u iného zamestnávateľa. V prípade, že odvolací súd nepripustí vykonanie nového dôkazu v odvolacom konaní, vzhľadom na potrebu zohľadniť obdobie, keď žalobkyňa poberala nemocenské dávky navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, ako je uvedené v úvode odvolania, alebo zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

52. Voči zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa príslušenstva podala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne riadne a včas odvolanie žalobkyňa a žiadala tento rozsudok v ňou napadnutom rozsahu zmeniť a priznať jej zákonný úrok z omeškania za jednotlivé mesiace z priznanej náhrady funkčného platu vždy od 13. dňa každého kalendárneho mesiaca. Uviedla, že žalovaný postupoval nekonformne s dobrými mravmi, keď nemal záujem vyplatiť ju pred súdnym rozhodnutím, hoci súdne konanie bolo vedené od roku 2009. Bola dlhodobo nezamestnaná, minula svoje úspory. Konanie žalovaného označila za účelové a len za zdanlivý výkon jeho práva. Citovala súdnu judikatúru a judikatúru ÚS SR podporujúcu právny názor o nároku na príslušenstvo z náhrady mzdy (funkčného platu). Poukázala na e-mailovú komunikáciu s odvolacím súdom, z ktorej vyplýva, že nemala záujem o podávanie sťažností v konaní, pričom sa predlžoval stav nespravodlivosti. Opätovne mala za to, že žalovaný konal formálne a len zdanlivo vykonával svoje právo v úmysle poškodiť ju ako druhú účastníčku ich vzájomného právneho vzťahu. 5 ponúknutých voľných štátnozamestnaneckých miest nebolo pre ňu vhodných, súhlasila s trvalým preložením na oddelenie vzdelávania, žalovaný jej toto miesto neponúkol.

53. Na odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie reagovala žalobkyňa odvolacou replikou realizovanou prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 29.04.2019 tak, že namietala pravdivosť tvrdenia žalovaného ohľadom jej nároku na starobný dôchodok, nakoľko tento nárok jej vznikol ešte počas trvania jej štátnozamestnaneckého pomeru. Nezakladá teda podľa nej nárok žalovaného na zníženie náhrady jej funkčného platu. Má len starobný dôchodok vo výške 300 eur mesačne a je odkázaná na pomoc rodiny. Súdny spor trval dlho, nezadala na to príčinu. Uviedla, že podľa vývinu súdnej judikatúry nie je použiteľná tá, ktorá predpokladá všeobecnú pracovnú povinnosť a z nejestvujúcej povinnosti nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia alebo nepriznania náhrady mzdy. Podľa judikatúry zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy má byť len výnimočné, pretože každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania. Uviedla, že žalovaný poukazuje na dávno prekonanú judikatúru z obdobia socializmu, s tým, že neuplatnenia nároku počas jej PN označila za špekulatívnu, keď len nemala záujem o nezákonný nárok. K tvrdeniu žalovaného, že počas doby poberania dávok PN bola zamestnaná uviedla, že napriek tomu, že nemala povinnosť pracovať, bola zamestnaná v X. G. Y., ktorá ako rozpočtová organizácia hospodárila samostatne. Mal za to, že žalovaný predkladá v odvolacom konaní dôkazy v rozpore s ust. § 366 písm. c) CSP. Vyjadrila názor, že ust. § 79 ods. 2 ZP nemôže byť vykladané spôsobom negujúcim poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ust. § 79 ods. 1 ZP a aby sa zamestnávateľovi vyplatilo konať protiprávne. Zníženie náhrady funkčného platu je oprávnením a nie povinnosťou konajúceho súdu. Uviedla, že žalovaný s ňou jednak protiprávne skončil štátnozamestnanecký pomer, zároveň aj podľa v tom čase platného ust. § 44 zákona č. 312/2001 Z. z. jej vznikol nárok na funkčný plat, ktorý by jej patril, ak by nedošlo k jeho neplatnému skončeniu. Podľa nej právo na zníženie náhrady funkčného platu je dané vtedy, ak štátny zamestnanec za obdobie, za ktoré mu má byť náhrada funkčného platu priznaná, vykonával štátnu službu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu, prácu vo verejnom záujme pre služobný úrad alebo inú závislú prácu pre služobný úrad.

54. K odvolaniu žalobkyne proti zamietajúcej časti preskúmaného rozsudku týkajúcej sa príslušenstva sa vyjadril žalovaný písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 02.05.2019, v ktorom poukázal na odôvodnení zrušujúceho uznesenia vydaného v predmetnej veci a pozornosť upriamil na rozhodnutie ÚS SR, o ktoré oprel svoje rozhodnutie následne aj súd prvej inštancie. Mal za to, že súd prvej inštancie nepochybil a vec neposúdil právne nesprávne. Ak žalobkyňa namieta nesprávne právne posúdenie veci v tomto smere, vytkol jej, že neuviedla, o porušenie ktorej právnej normy podľa nej ide. Opätovne zdôraznil, že náhrada mzdy nie je ekvivalentom mzdy, ale sankciou pre zamestnávateľa. Zopakoval tvrdenie, že počas obdobia, za ktoré si nárok na náhradu funkčného platu neuplatňuje, bola žalobkyňa zamestnaná v G. Y. P. F., X. Q. Y. H. X.. Tiež zopakoval, že v zmysle zákonnej úpravy môže byť náhrada mzdy priznaná maximálne za dobu 36 mesiacov.

55. Žalovaný v elektronickej odvolacej duplike realizovanej prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu, doručenej súdu prvej inštancie dňa 23.05.2019, uviedol, že ust. § 79 ods. 2 ZO je procesnoprávnou normou, preto môže byť žalobkyni priznaná náhrada funkčného platu výlučne za dobu 36 mesiacov, keď ide o zásadu okamžitej procesnej aplikability. Mal za to, že strany sporu majú len povinnosť týkajúcu sa skutkových tvrdení a nie tvrdení právnych a do pozornosti dal rozhodnutie Krajského súdu v Trnave o potrebe obmedziť nárok na náhradu funkčného platu za obdobie do 36 mesiacov. Do pozornosti dal ústavnú judikatúru o základnom práve na súdnu ochranu a súdu prvej inštancie vytkol tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorej žalovaný nezdôvodnil svoju žiadosť o zníženie náhrady funkčného platu. Poukázal na dôvodovú správu k novele ZP, ktorou bola zavedená hranica 36 mesiacov pre priznanie náhrady funkčného platu, ktorá zakladá konajúcemu súdu možnosť, t. j. oprávnenie zníženia tejto náhrady, resp. jej nepriznania na žiadosť zamestnávateľa. Za podmienku teda označil len uplatnenie tejto požiadavky na súde. Poukázal na súdnu judikatúru, podľa ktorej má byť náhrada mzdy znížená v prípade, ak bol zamestnancovi priznaný nárok na starobný dôchodok, resp. v zmysle ust. § 55 zákona č. 400/2009 Z. z. za dobu, za ktorú vykonával štátny zamestnanec prácu vo verejnom záujme. Uviedol, že žalobkyňa neuviedla všetky skutkové okolnosti v žalobe, keď netvrdila, že bola zamestnaná. Konajúci súd mal pritom túto skutkovú okolnosť vziať na zreteľ, keď žalovaný nemohol negatívnu skutkovú okolnosť o tom, že sa žalobkyňa nesnažila zamestnať, preukázať. O nepravdivosti tvrdení žalobkyne sa dozvedel až po vydaní predmetného rozsudku a nemohol tak preukázať nárok na zníženie náhrady funkčného platu podľa ust. § 55 zákona č. 400/2009 Z. z. Skutkový stav bol teda podľa neho zistený nedostatočne, pričom dôkazy nemohol predložiť bez vlastnej viny. Vyjadril názor, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a rozporné s ust. 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie najmä nevysvetlil svoj záver uvedený v odôvodnení svojho rozsudku, že žalovaný o zníženie náhrady funkčného platu okrem iného z dôvodu poberania starobného dôchodku žalobkyňou nepožiadaval, hoci práve tento dôvod uviedol na pojednávaní konanom dňa 24.06.2015 v spojení s písomným podaním zo dňa 07.09.2015.

56. Elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17.06.2019 žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.03.2019 sp. zn. 4Cdo 125/2018 vydané v obdobnej veci, podľa ktorého je povinnosťou konajúceho súdu vziať do úvahy všetky okolnosti majúce vplyv na zabezpečenie životných potrieb zamestnanca, a to i priznanie nároku na starobný dôchodok v rámci rozhodovania o žiadosti zamestnávateľa podľa ust. § 79 ods. 2 ZP, keďže náhrada mzdy za prvotné obdobie 12 mesiacov v zmysle použitého ust. § 79 ods. 2 ZP má charakter sankčný a satisfakčný, následne však viac charakter sociálny.

57. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

58. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov oboch sporových strán, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolania žalobkyne a žalovaného nie sú dôvodné. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností relevantných pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému náhrady funkčného platu s príslušenstvom, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z prednesov sporových strán a z obsahu spisu, pričom správne vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia, t. j. zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje zistenia a závery aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobkyne proti žalovanému na náhradu funkčného platu v priznanej výške a o nedôvodnosti žaloby v časti príslušenstva k nej.

59. Vzhľadom na rozsah výroku súdu prvej inštancie napadnutý odvolaniami sporových strán a dôvody týchto odvolaní predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie právnej otázky, či súd prvej inštancie správne realizoval svoje moderačné oprávnenie ohľadom náhrady funkčného platu žalobkyne v súvislosti s neplatným skončením jej štátnozamestnaneckého pomeru žalovaným a taktiež otázky nároku žalobkyne na príslušenstvo (úrok z omeškania) zo súdom prvej inštancie priznanej náhrady funkčného platu.

60. V vzťahu k moderačnému právu súdu prvej inštancie odvolací súd opätovne poukazuje na odôvodnenie svojho uznesenia zo dňa 25.04.2018 č. k. 4Co189/2016-291, ktorým zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný vo veci dňa 26.10.2015 č. k. 11C 15/2011-246, v ktorom vyslovil pre súd prvej inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP záväzný právny názor, že ak žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu mzdy vyplývajúci jej z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalovaným za účinnosti zákona č. 312/2001 Z. z., je potrebné časť tohto jej žalobou uplatneného nároku posúdiť podľa uvedenej právnej normy, náhradu funkčného platu neobmedzujúcej žiadosťou zamestnávateľa o moderáciu tejto náhrady, keďže žalobkyňa nemôže byť na svojom hmotnoprávnom nároku na túto náhradu a na legitímnom očakávaní plnej náhrady podľa tejto právnej normy poškodená za obdobie účinnosti tejto právnej normy, ktorá však bola s účinnosťou od 01.11.2009 zrušená zákonom č. 400/2009 Z. z., od ktorej doby je potrebné na žalobou uplatnený nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu aplikovať uvedenú právnu normu. Odvolací súd sa v tomto zrušujúcom uznesení zaoberal zákazom pravej retroaktivity v právnom štáte, v ktorom sa pripúšťa len tzv. retroaktívna nepravá, pri ktorej nejde o spätnú účinnosť, práva získané v minulosti toleruje, ale obsah právneho vzťahu sa od účinnosti novej právnej úpravy bude posudzovať podľa tejto novej právnej úpravy. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že na náhradu funkčného platu žalobkyne za obdobie počnúc mesiacom november 2009 je potrebné aplikovať zákon č. 400/2009 Z. z. pripúšťajúci použitie ust. § 79 ods. 2 ZP o možnosti moderácie výšky náhrady mzdy na žiadosť zamestnávateľa, avšak za predpokladu, že žalovaný zamestnávateľ nesúci v konaní o nároky vyplývajúce z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dôkazné bremeno o tvrdeniach ohľadom tohto svojho nároku na zníženie náhrady mzdy, toto aj unesie. Odvolací súd k uvedenému záveru dospel pripustením toho, že ust. § 79 ods. 2 ZP je svojím charakterom ustanovením procesným napriek jeho umiestneniu v hmotnoprávnej norme, nakoľko pojednáva o procesnom práve strany sporu, a to o jej práve uplatniť si nárok na zníženie náhrady mzdy alebo jej nepriznanie.

61. Súd prvej inštancie preto v ďalšom konaní správne postupoval a dôsledne sa riadil intenciami odvolacieho súdu, ak v novom rozhodnutí nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu za obdobie od XX/XXXX, X/XXXX - XX/XXXX právne posúdil podľa zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe moderáciu náhrady mzdy nepripúšťajúceho a za uvedené obdobie jej priznal nárok v plnej výške z tohto dôvodu, a následne sa počnúc mesiacom november 2009 zaoberal svojou fakultatívnou možnosťou (nie obligatórnou povinnosťou) na žiadosť žalovaného náhradu funkčného platu žalobkyne znížiť alebo nepriznať. V tomto smere zaujal názor, že náhrada mzdy má pre zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer (v danom prípade štátnozamestnanecký pomer), plniť sociálnu a satisfakčnú funkciu a preto o znížení náhrady mzdy môže rozhodnúť len na základe odôvodnenej žiadosti zamestnávateľa, s tým, že dôkazné bremeno na takéto rozhodnutie spočíva na zamestnávateľovi. Vyslovil, že pri rozhodovaní o takejto žiadosti zamestnávateľa prihliada k okolnostiam na strane zamestnanca, keďže náhrada mzdy je sankciou voči zamestnávateľovi. Zohľadňuje preto, či bol zamestnanec v medziobdobí niekde zamestnaný, za akých podmienok a zárobkových možností, prípadne z akého dôvodu nebol úspešný pri hľadaní zodpovedajúceho zamestnania. Vo vzťahu k zamestnancovi ide o satisfakciu, pretože mu má byť nahradené to, čo v dôsledku konania zamestnávateľa stratil. Uvedol, že pri rozhodovaní musí uvážiť, či zamestnanec mal možnosť obstarat' si pre seba vhodnú prácu a za akých podmienok, či dosahoval nejaký zárobok a pod., keď najmä po uplynutí doby 12 mesiacov ustupuje funkcia sankčná a satisfakčná a zvýrazňuje sa funkcia sociálna, keď chovanie zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku musí byť korektné. V danom prípade vzal do úvahy súd prvej inštancie to, že žalovaný síce využil svoje oprávnenie v zmysle ust. § 79 ods. 2 ZP, avšak svoju požiadavku žiadnym spôsobom neodôvodnil. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že už v roku 2008 bola žalobkyňa osobou blízko dôchodkovému veku. Snažila sa zamestnať, ale mala úraz a bola pol roka PN, mala zlomený druhý driekový stavec, preto v tom čase nemohla mať záujem o prácu, nakoľko zo zdravotných dôvodov nemohla pracovať, pričom za obdobie PN si nárok na náhradu mzdy neuplatnila. Súd prvej inštancie teda prihliadol na tieto aspekty života žalobkyne, že v čase neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru bola žalobkyňa pred dôchodkom, resp. tento poberala a obstaranie práce v jej veku bolo obtiažne. Zistil, že životná úroveň sa jej znížila napriek snahe zamestnať sa. Poukázal na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, a.s. týkajúce sa starobného dôchodku žalobkyne, keď nárok jej bol priznaný od 19.06.2007, t. j. v čase, kedy bola zamestnancom žalovaného a usúdil, že poberanie dôchodku nemalo vplyv na rozhodnutie o žiadosti žalovaného o zníženie náhrady mzdy, keďže žalovaný tento dôchodok nežiadal odrátať.

62. S uvedenými právnymi závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Predmetom posudzovaného konania je individuálny pracovnoprávny / štátnozamestnanecký) spor v zmysle ust. § 316 ods. 1 CSP s ochranou žalobkyne ako slabšej strany sporu, ktorá má nárok na súdnu ochranu v

prípade porušenia jej zamestnaneckých práv zamestnávateľom, t. j. má nárok na náhradu mzdy podľa ust. § 79 ods. 1 ZP, t. j. v sume jej priemerného zárobku odo dňa, keď oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď je zamestnávateľ umožní pokračovať v práci. V prípade, ak celkový čas náhrady mzdy presiahne 12 mesiacov, je zamestnávateľ oprávnený žiadať moderáciu tejto náhrady mzdy za obdobie nad uvedenú dobu (§ 79 ods. 2 ZP). Individuálny pracovnoprávny spor je sporovým konaním ovládaným prejednávou zásadou, ktorá spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na nich a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť unesenia dôkazného bremena. K splneniu tejto povinnosti je zviazaná každá strana sporu, pričom rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má žalobca, avšak dôkaznú povinnosť má i žalovaný, pokiaľ ide o tvrdenia opačného obsahu a významu. V danom prípade teda práve žalovaný pre účely úspechu jeho žiadosti o moderáciu náhrady mzdy súdom prvej inštancie bol povinný uniesť dôkazné bremeno o tom, že táto moderácia je potrebná, opodstatnená a spravodlivá i berúc do úvahy zachovanie sankčnej, satisfakčnej a sociálnej funkcie náhrady mzdy zamestnancovi, voči ktorému postupoval protiprávne a neplatne s ním skončil pracovný (štátnozamestnanecký) pomer. Žalovaný bol preto povinný uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojej žiadosti podľa ust. § 79 ods. 2 ZP, a to v dvoch rovinách, najprv v rovine tvrdení jeho žiadosti opodstatňujúcich a následne v rovine unesenia dôkazného bremena o svojich tvrdeniach. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný dôkazné bremeno v tomto smere neunesol, keď v rámci prvoinštančného konania netvrdil a potom teda ani nepreukázal skutočnosti odôvodňujúce jeho žiadosti podľa ust. § 79 ods. 2 ZP vyhovieť, keďže moderácia náhrady mzdy nie je obligatórnou povinnosťou konajúceho súdu a žiadosti sa nevyhovuje automaticky. Aj pre prípad tvrdenia žalovaného o tom, že žiada zohľadniť poberanie dôchodku žalobkyňou, bolo jeho povinnosťou uniesť dôkazné bremeno v tom smere, že poberaním starobného dôchodku žalobkyňou by bola moderácia náhrady mzdy v súlade s funkciou sankčnou a satisfakčnou a následne najmä sociálnou vzhľadom na životnú úroveň žalobkyne, k čomu zo strany žalovaného nedošlo. Odvolacia námietka žalovaného o neunesení dôkaznej povinnosti žalobkyňou o tom, že sa dostatočne snažila zamestnať sa, je preto neopodstatnená, keď bolo povinnosťou práve žalovaného preukázať, že žalobkyňa prípadne nejaké konkrétne ponúknuté miesto odmietla, nezúčastnila sa nejakého konkrétneho pre ňu vhodného výberového konania, resp. napriek úspešnej účasti na ňom ponúknutú prácu odmietla a pod. Ak žalovaný v odvolacom konaní tvrdí, že žalobkyňa bola v čase od 01.02.2009 do 07.06.2011 zamestnaná, ide o dôkazný prostriedok použitý až v rámci odvolacieho konaní v rozpore s ust. § 366 písm. d) CSP, keďže nejde o prípad, že by ho žalovaný z objektívnych dôvodov bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a na takúto novotu v odvolacom konaní tak odvolací súd nie je oprávnený prihliadnuť. To, že o tejto skutočnosti žalovaný nevedel, je okolnosť subjektívneho charakteru a neznamena, že tento prostriedok procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez svojej viny, t. j. objektívne.

63. Neopodstatnená a nedôvodná je aj odvolacia námietka žalovaného o tom, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o jeho žiadosti o moderáciu náhrady mzdy nezohľadnil zákonné časové obmedzenie náhrady mzdy po dobu najviac 36 mesiacov vyplývajúce z ust. § 79 ods. 2 ZP a žalobkyňa priznal náhradu mzdy za celé relevantné obdobie súdneho konania 6 rokov. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 25.04.2018 č. k. 4Co189/2016-291 v bode 56.síce uviedol, že ust. § 79 ods. 2 ZO je svojím charakterom procesnou normou napriek jej umiestneniu v zákone hmotnoprávneho charakteru, nakoľko upravuje procesný postup súdu pri rozhodovaní o procesnom práve zamestnávateľa žiadať o zníženie rozsahu náhrady mzdy zamestnanca, avšak tento právny záver platí len pokiaľ ide o možnosť uplatnenia tejto žiadosti zamestnávateľa za situácie, ak konanie o náhradu mzdy bolo iniciované za predchádzajúcej právnej úpravy takúto žiadosť zamestnávateľa nepripúšťajúcej, keď odvolací súd dospel k záveru, že účinnosťou zákona č. 400/2009 Z. z. je nutné uvedené právo zamestnávateľa v súdnom konaní pripustiť a ust. § 79 ods. 2 ZO aplikovať vzhľadom na účinnosť zákona 400/2009 Z. z. aplikáciu tohto ustanovenia ZP pripúšťajúceho. Uvedené však neznamena, že po uplatnení žiadosti žalovaného o moderáciu náhrady mzdy bude potrebné zohľadňovať zmeny v dikcii ust. § 79 ods. 2 ZP, keďže náhrada mzdy je hmotnoprávnym nárokom žalobkyne zmenám v hmotnoprávných normách po uplatnení nároku nepodliehajúcim. Zmeny dikcie relevantného ust. § 79 ods. 2 ZP teda rozhodnutie konajúceho súdu o výške náhrady mzdy žalobkyne po posudzovaní žiadosti žalovaného o jej moderáciu teda nedeterminujú, nakoľko dĺžka súdneho konania výšku nároku žalobkyne ovplyvniť nemôže. Zákonná úprava moderačného práva konajúceho súdu sa od roku 2009 menila trikrát.

64. Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP platného k 01.11.2009 ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi nepriznať.

Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP platného od 01.09.2011 ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 9 mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas 9 mesiacov. Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP platného od 01.01.2013 ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

65. Odvolací súd pripustiť možnosť tzv. nepravnej retroaktivity v civilnom sporovom konaní v zrušujúcom uznesení zaujal právne stanovisko o oprávnení žalovaného ako zamestnávateľa žalobkyne požiadať v súlade s ust. § 79 ods. 2 ZP ako procesnej normy o moderáciu náhrady mzdy súdom, avšak podľa zákonnej úpravy platnej v čase vzniku tohto oprávnenia žalovaného čas náhrady mzdy neobmedzujúcej, keďže hmotnoprávna úprava tohto procesného nároku žalovaného musí ostať pre strany sporu počas súdneho konania nemenná. Náhradu mzdy žalobkyňi žalovaným ako dôsledok jeho protiprávneho konania je potrebné posudzovať ako celok, nakoľko tento nárok vznikol ako celok z toho dôvodu, že došlo k neplatnému skončeniu jej štátnozamestnaneckého pomeru a nie je ho možné posudzovať ako jednotlivé nároky vznikajúce každý jednotlivý mesiac a v závislosti od toho potom aplikovať meniace sa právne normy. Žalobkyňi vznikol nárok na náhradu mzdy za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy podľa zákona č. 312/2001 Z. z., jeho zrušením zákonom č. 400/2009 Z. z. síce žalovaný získal oprávnenie žiadať o moderáciu náhrady mzdy, avšak účinnosťou tohto zákona mala žalobkyňa nárok na náhradu mzdy vychádzajúc z dikcie vtedy platného ust. § 79 ods. 2 ZP teoreticky neobmedzenej, preto nemožno aplikovať na jej nárok právny predpis neskorší, ktorý obmedzuje dobu náhrady mzdy, len z hľadiska dĺžky súdneho konania, o to viac, že na dĺžke súdneho konania žalovaný participoval. Žalobkyňa nadobudla legitímne materiálne hmotnoprávne očakávania vyplývajúce jej zo štátnozamestnaneckého pomeru v prospech štátneho zamestnanca, ktoré zmenou právnej úpravy počas súdneho konania nemôžu byť krátené.

66. Pokiaľ ide odvolaním žalobkyne napadnutú zamietajúcu časť rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v časti úroku z omeškania z priznanej náhrady funkčného platu, odvolací súd v zhode s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že táto časť žalobkyňou uplatneného nároku nie je dôvodná. Už v zrušujúcom uznesení zo dňa 25.04.2018 č. k. 4Co189/2016-291 odvolací súd vo vzťahu k príslušenstvu z náhrady mzdy zaujal pre súd prvej inštancie záväzný právny názor (§ 391 ods. 2 CSP) akceptujúci priznanie príslušenstva z tohto nároku v dôsledku omeškania zamestnávateľa ako veriteľa s platením mzdy splatnej každý jednotlivý mesiac, keď však poukázal i na uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 494/2013, ktoré odobrilo prvoinštančné i odvolacie rozhodnutie (rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13Cpr 15/2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co 34/2011) nepriznávajúce zamestnancovi nárok na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru majú za to, že priznaná výška náhrady mzdy bola dostatočne vysoká a bola tak v súlade so satisfakčnou funkciou pre zamestnanca a taktiež so sankčnou funkciou pre zamestnávateľa, pričom priznanie aj úroku z omeškania mali sudy v oboch inštanciách za neprimerané.

67. Po vrátení veci súdu prvej inštancie súdom odvolacím je možné konštatovať, že tento sa riadil intenciami odvolacieho súdu dôsledne, keď mu bola podľa ust. § 391 ods. 3 CSP uložená povinnosť nárok žalobkyne na príslušenstvo z náhrady funkčného platu posúdiť so zameraním sa na rozhodovaciu prax súdov a ustálenú judikatúru, prípadne nárok žalobkyne posúdiť individuálne a odklon od ustálenej rozhodovacej praxe v odôvodnení nového rozhodnutia vo veci dôsledne odôvodniť. Ak potom súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania právne posúdiac túto časť žalobou uplatneného nároku dospel k záveru, že priznanie príslušenstva z náhrady funkčného platu žalobkyňi by bolo oproti povinnosti žalovaného vyplatiť jej túto náhradu v neobmedzenej výške za neobmedzenú dobu 6 rokov súdneho konania neprimerané a rozporné aj s funkciou satisfakčnou pre ňu ako štátneho zamestnanca, aj s funkciou sankčnou pre žalovaného ako zamestnávateľa, rovnako tak s funkciou sociálnou, keďže došlo k zisteniu, že žalobkyňa bola počas času, za ktorý jej bola priznaná náhrada mzdy, aj poberateľkou

starobného dôchodku, jeho právnomu posúdeniu tejto časti nároku nemožno vytknúť žiaden omyl a ani individuálny odklon od aktuálnej súdnej rozhodovacej praxe a judikatúry súdov všetkých inšancií.

68. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky oboch strán sporu za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštalácie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v napadnutom rozsahu potvrdil.

69. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. 255 ods. 2 CSP vzhľadom na rovnaký pomer úspechu a neúspechu sporových strán v odvolacom konaní.

70. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).